

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; af Adam Oehlenschläger.

Titel | Title:

Ludlams Hule : Syngespil

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt hos Boas Brünnich paa

Forfatterens Forlag, 1814

Fysiske størrelse | Physical extent:

173 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

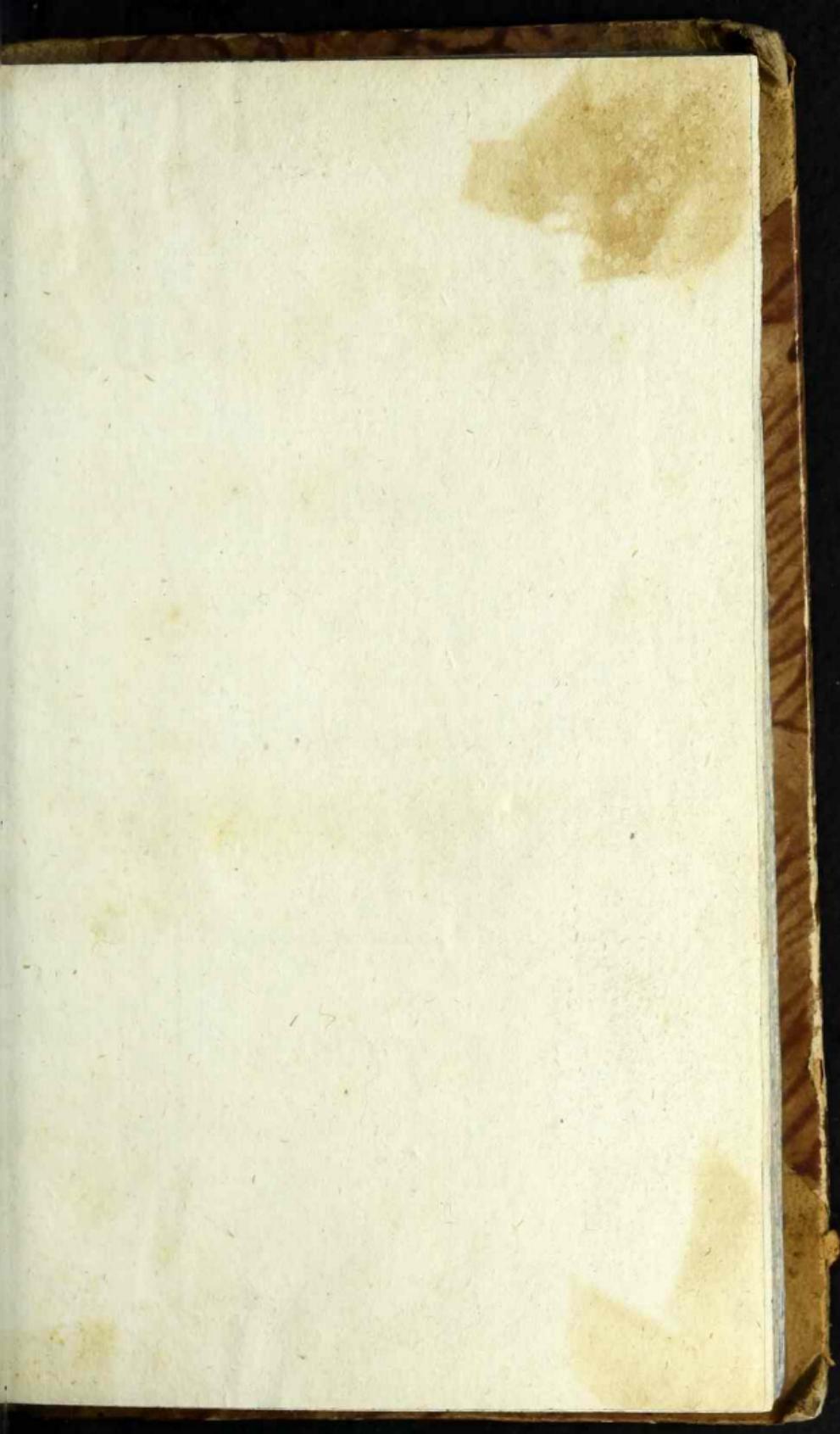
35,- 255.

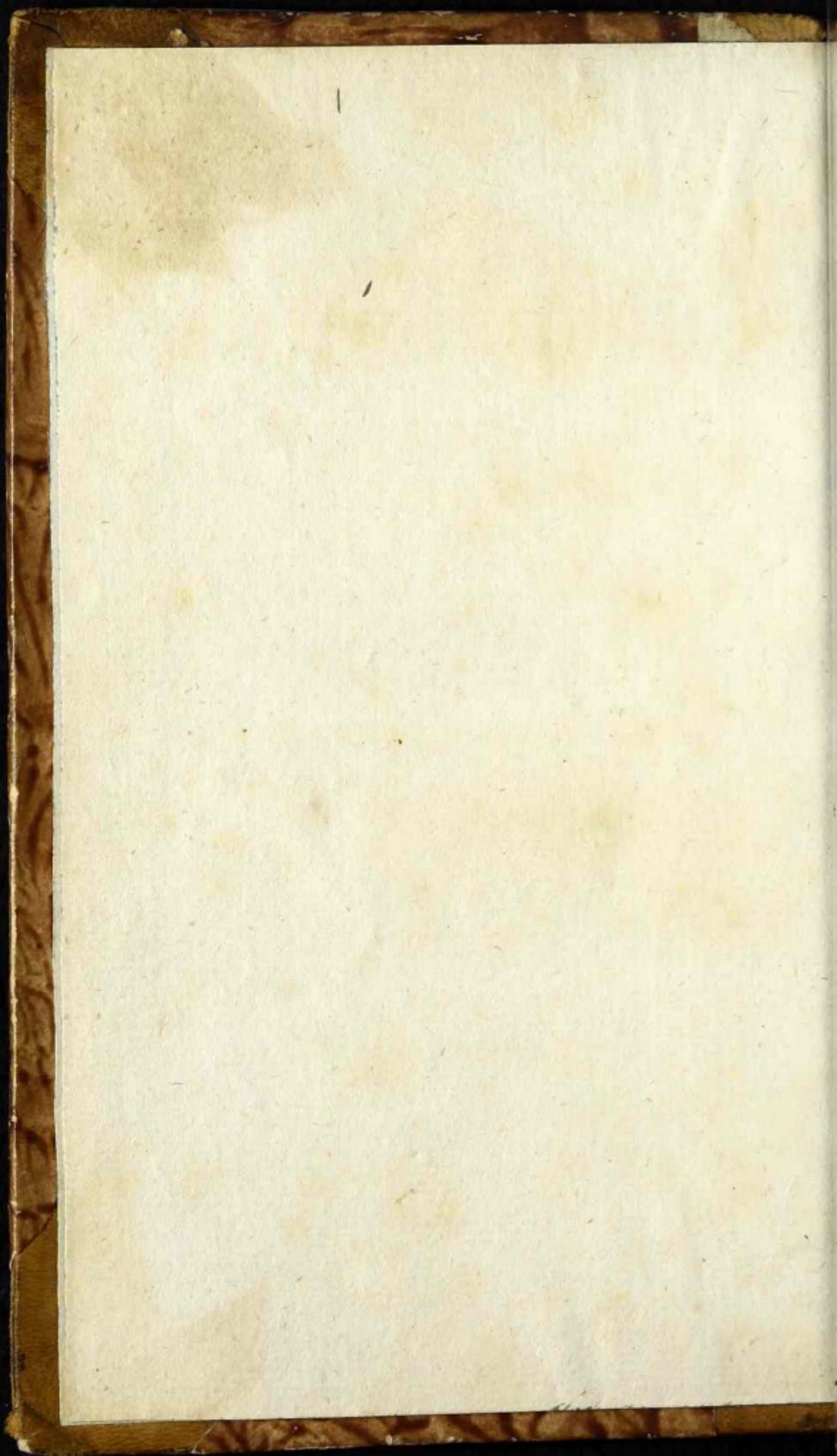
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021682471

Ludlams Huse

Syngespil

af

Adam Oehlenschläger

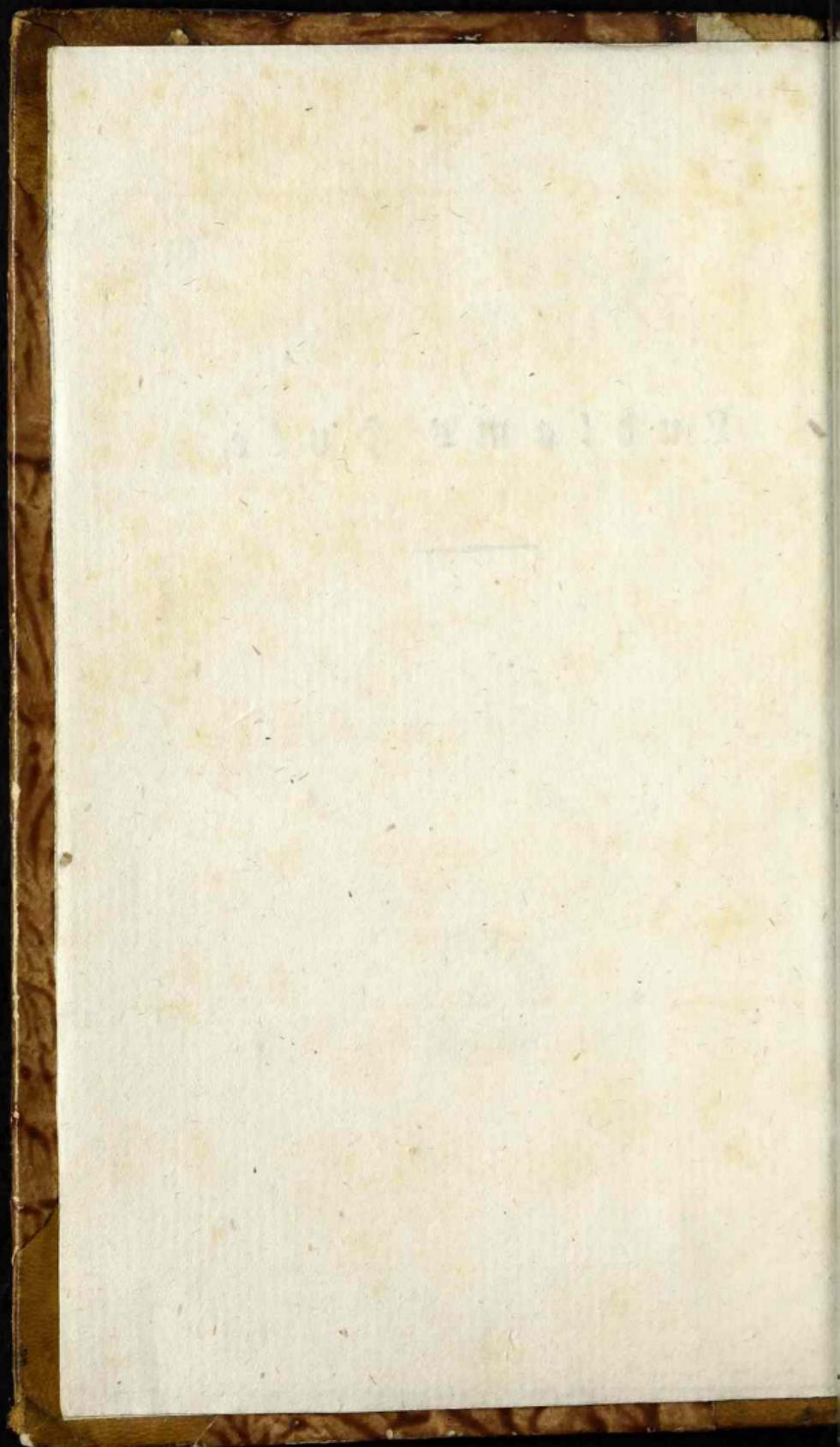
Riøbenhavn 1814.

Friktbos Boas Brünnich.
paa Forfatterens Förlag.

Angele, fo.

L u d l a m s H u s e.

Personerne:

Sir Harry Turner, Godseier i Skotland.
Mis Klara, hans Søsterdatter.
Sir Oliver Lenox, Høvding.
Sir John Bull, en Englænder.
Peter Robin, Landmand.
Fanny, hans Kone.
Betty, deres Barn.
William, Robins Søn af første Egteskab.
Dick, en Bondekarl.
Sara Nickels, hans Moder.
En Læge.
George Wilkins, en gammel Soldat.
Tom, Sir Harrys gamle Tiener.
Borgkappelenen.
Sir Harrys Huusfolk.
En Trup Biergskotter.

Moder Ludlam, et Gienfærd.

Handlingen foregaar paa Sir Harry Turners Gods;
paa Grænden af Skotland og England.

WILHELMUS LUDVICO MARCHIO DUCIS
SACRAE ROMANAE IMPERII
POTESTATIS ET SEDIS TERRITORIIS
CONSTITUTUS IN CIVITATE RIBES
CANTABR. VILLEZ HABENS
CIVITATIS ET TERRITORIIS
CONFIRMATIONIS PRO ADO. MARCHIO
POTESTATIS ET SEDIS TERRITORIIS
CIVITATIS ET TERRITORIIS
CONFIRMATIONIS PRO ADO. MARCHIO
POTESTATIS ET SEDIS TERRITORIIS
CIVITATIS ET TERRITORIIS
CONFIRMATIONIS PRO ADO. MARCHIO

CONFIRMATIONIS PRO ADO. MARCHIO
POTESTATIS ET SEDIS TERRITORIIS
CIVITATIS ET TERRITORIIS

Første Handling.

Landeveien forbi en Klippehule, hvis Uabning udgjør
første Delen af den synlige Baggrund. I Hulen
en Marmorbrønd og en Bænk. Aften og Tusmørke.
William og Dick komme forbi.

Dick.

Nei William, nei,
Jeg gisr det ei,
Jeg gaaer, jeg gaaer ei denne Vei.
Ei her forbi;
Der er en Sti
Bag Krattet hist, den vandre vi.

William.

Hvad er der nu?
Hvi gyser Du?
Betager Dig alt Angst og Gris?

Saa vend Kun om,

Hvorska Du kom!

Dick.

Af mange Veie gaae til Rom.

Hvorfor just her

Det hul saa nær?

William.

Hvi gyser Du for Hulen der?

Dick.

Jeg maa vel gyse, maa vel skælve;

Men Gud forlade Dig Din Synd!

William.

De brune Stene roligt hvælve

Sig om den hvide Marmorbrænd!

Dick.

Af husk dog paa hvad præker Præsten:

Du Fanden ikke friste maa!

William.

Guldgule Sol gaaer ned i Vesten,

Og Maanen staar paa Himmelens Blaa.

Dick.

William.

Har jeg seet Mage
Vel mine Dage
Til Fusentast?
Med Herer, Trolde,
Bag Viergets Volde,
Han gier om Natten
Sig selv i Kast!

Har jeg seet Mage
Vel mine Dage
Til flig Hans Kvast?
For tomme Huler,
Som intet skuler,
Han taber Hatten
Af bare Hast!

Dick.

Er Du da reent ravrussende? Er det ikke nok,
at Du bytter Dit fredelige Landliv med Død og
Ødelæggelser? Mejer Soldater istædet for Ax?
Forvandler Dig fra en skikkelig Bondemandens Søn,
til en Hungar i den skotske og britiske Gnappose?
Er det ikke nok, at jeg følger Dig, som Din Vaabendrager? Skal jeg endnu standses midt paa Erens
bane af en Her, som vrider Halsen om paa mig?

William.

Hør min gode Dick, Du skal have Tak, fordi
Du fulgte mig saa langt! Men Du seer selv: Nas-

turen gaaer over Optugten. Gaa Du i Guds
Navn hjem igen til Din Moder! Jeg vil tage
Villien i Gierningenus Sted.

Dic.

Nei, siger jeg Dig, nei! Det er nu eengang
afsiort. Jeg folger Dig til Verdens Ende. Vi have
strikket Strømper sammen som Born hos Skolema-
dammen, spillet Klink paa Kirkemuren i Degenens
Skole som Pøge; staaleet Ebler og Pærer i Ma-
boens Have som Hugslinger, og givet hinanden blodige
Næser som Mænd. Det glemmer jeg Dig aldrig.
Du er min Ungdomsven. Jeg folger Dig som Din
Sancho Pansa, som Din tro Drabant! Jeg har
belavet mig paa at gaae i Krig mod Mennesker;
men tien mig nu ogsaa i, at lade Hexer og Spe-
gelser staae ved deres Vard. Denne Hule sik Du
mig ikke forbi, om Du slog mig ihiel.

William.

Ere vi ikke hundrede Gange gaget her forbi?

Dic.

Sø! men aldrig saa silde om Aftenen, mindst
Sanct Hans Aften.

William.

Hvad er der da saameget ved den Moder Lud-
lam, som de kalde hende?

Dic.

Har Du ikke hørt hundrede Gange at det er
et Spogelse, som boer i denne Hule? og som kom-
mer frem, naar man tre Gange gaaer Brønden
rundt, banker paa Randen og siger: Gode Moder
Ludlam! laan mig dit eller dat, saa bringer jeg det
igien til den eller den Tid?

William.

Gaaer man det saa?

Dic.

Ta vist saaer man det. Men Gud hielpe Dig,
naar Du ikke bringer det til rette Tid.

William.

Hvad saa?

Dick.

Veed Du ikke hvordan det gik Peter Trimp,
som laante den store Suppelædel til sin Bryllups-
fest?

William.

Nu?

Dick.

Han gik til Ludlams Hule
I mørke Midienat,
Mens Maanen hist den gule
Saae gien nem Busk og Krat.

Laan mig en Kobberbolle,
Sang han i Hulens Grund,
En tinnet Kasserolle
Til næste Midnatstund.

Hjem gik den tappre Peter
Med Vollen paa sin Bag;
Der stodtes i Trompeter,
Det var hans Bryllupsdag.

Der var stor Lyst og Gammel.
Han gik med Bruden seent;
De sumrede tilsammen;
Han glemte Ludlam reent.

Man fandt ham næste Morgen
I Sengen ganske død.
Dig her at skildre Sorgen
Naturen mig forbød.

Man bragte den tilbage,
Der staaer den, hvor den stod!
Hun vil den ikke tage,
Den er betalt med Blod.

William.

Der staaer den virkelig, den gamle Kjædel,
Spanstgrøn af Irr, halv senket ned i Sandet.

Dick.

Nu ja, der har Du Syn for Sagen da.
Der staaer den, og den stakkels Peter Trimp

Har længe hvilset alt i sorten Muld,
Gordi han glemte Tiden og sit Lovte.

William.

Nu ja, den som forglemmer Tiden, den
Maa sættes ud af Tiden, det er billigt.
Men altsaa, naar man holder hvad man lover,
Saa bringer Ludlam hvad man ønsker sig.
Det er dog artigt.

Dicæ.

Ta vist er det artigt!

Vanartigt, notabene. Kom! for Guds Skyld —
Jeg troer — min Siel — jeg troer, Du kunde fristes —

William.

Jeg gaaer i Kamp! Mit Ungdomsmod skal aabne
Mig Erens Bane, eller ende snart
Et Liv, som ingen Blomster har for mig.
Jeg drager hjem med Vaaben, som en Ridder,
Hvis ille, dser jeg som en brav Soldat.

Dicæ.

Det hørte vi saa tit. Af Gud forlade

En flig færmindesiet Lillevand,
Som satte Dig de Bluer i dit Hoved.
Hvi og din Faders Hytte skulde ligge
Saa nær ved Ridderborgen.

William.

Men mig mangler
Et Sværd! et stærkt et jevngodt Niddersværd.
Og Vænge maa der til, om jeg skal hælpe
Sir Oliver i Nat at storme Skudsen!

Dick.

Nu skal man see, at han vil bede Ludlam
Om fligt et Sværd! et Troldomsværd! Herre Jesu!

William.

Ei noget Troldomsværd! Et ørligt Sværd;
Men stærkt og stort, og af et hærdet Staal.

Dick.

Det Sværd blier Dig en vind til din Riggiste.

William.

Kan være! Men jeg maa dog prøve det!

(Gaaer hen imod Hulen og synger)

Moer Ludlam i den mørke Kjølder,
Hvor Kilden dybt i Grunden vølder,
Geg beder om et jevngodt Sværd,
Som træffer vist i Heltesværd.

Naar Skotlands Mænd med Seier drage,
Saa kommer ogsaa jeg tilbage.
Og — dersom Lykken det har staant, —
Saa bringer jeg hvad jeg har laant.

(Han gaaer tre Gange Brønden rundt og pikker paa
Randen.)

Dick.

Det hielper Dig ikke! Naar Du ikke siger Tid
og Time laaner hun Dig ikke et Hjærtommesem.

(En dyb Klang, ledsgaget af en sagte Musik, lyder fra
Brønden. Et Sværd stiger frem af Nabningen,
med Hæstet opad. William tager det; imidlertid
synger Dick i den største Angst med tillukkede Øine.)

O himmel der er hun! Moer Ludlam! hu! hu!
Det damper af Brønden! Der kommer hun! Nu!
St. Dunstan forsvar mig! o hvilket Uhyre!
Titusind Naketter af Svælgene fyre!

En Drage med Vinger! En frygtelig Giæst!

Med Klær som en Vædder, og Horn som en Hest,
Af spør dog en Mand, allernaadigste Viv,
Ustyldig som Barnet i Moderens Liv.

William.

Ved Himmel ja, et Sværd, saa godt, saa fagert
Som fra den gamle Heltetid. Godt Ludlam.
Jeg lover Dig, jeg gør ei Sværdet Skam.
Jeg bringer Dig det brugt Tak med tilbage.
Kom Dick! Nu hen at tage Afsæd med
Min Clara! Denne maanelyse Nat
Skal høre Kærlighedens milde Stemme,
For aarle Morgen hører Kampens Rest.

Dick.

Nu er jeg desperat! Skee hvad der vil.
Men før mig nu lugtlige ind i Krigen,
Før Heden sætter sig. Har jeg set Hexer,
Saa kan jeg ogsaa taale vel see Blod.

William.

Først til min Elskete!

Dick.

Nei, nei! strax i Kria,
For disse græsselige Troldomshynder
Udslættes af min Hu. Seer jeg din Kærest,
Saa glemmer jeg de føle Ørnelser
For hendes hvide Hænder, Dragesvandsen
For hendes Haar, og Skorpionspektaklen
For hendes Talemaader!

William (leer.)

Han er tosset!

Men ved mit Liv, det var en siælden Gangst.
Kom Dick! Det duer ei at gruble længe;
Nu har vi Sværdet, — lad os bruge det!

Dick.

Ga! lad os vel indrette vore Sager!
Vær Du en Ridder, jeg er Vaabendrager.

(De gaae.)

(Et gothist Bærelse på Nidderborgen med et Stueühr.)

Sir Harry. Miss Klara. Den gamle Tom.

Sir Harry.

Hvor det glæder mig Klara at have Dig hos mig!
Et Huus uden en smuk Pige, er det samme, som en
Dag uden Sol. Det er det der giver Samtalen
Liv, Selskabet Munterhed, og Tonen mellem Mænd
Venlighed og Unde. O hvor gjerne seer jeg Dig,
enten det nu er om Formiddagen, som en flittig
Huusholderske, med Forklæd og Nøgleknippe; eller
om Aftenen ved Bordet i Silkeslæder, som en Dame.
Du vil lægge Dage til mine Aar, Klara!

Klara (kysser hans Haand.)

Gud give det, kære Morbroder.

Sir Harry.

Hvad hialp det, at denne Borg aabnede sine
Porte og havde rummelige Høvelvinger for fremme-
de Gæster? De gad ikke besøge mig gamle Knark.
Ikke engang Vinen i mine Kjældere kunde løske an-

det, end den violettnøsede Abbæd, og den tykmavede
Nidder. Kædsommeligheden byggede sine Neder i
hver en Krog under Taget, med Svalerne. — Nu,
Du er her — ha! hvor har det forandret sig. Nu
flagre de omkring Dig, som Spurvene om mine Kir-
sebær; og jeg er vel snart nødt til at slaae et Næt
over Dig, og stille mig selv hen som en fuglestræk,
hvis jeg vil have No.

Klara.

Frygt ikke for Spurrene, kære Morbroder!

Sir Harry.

Heller ikke jor Gærdesmutten Klara?

Klara.

En saa lille Fugl vover sig ikke til Eders stolte
Borg.

Sir Harry.

Virkelig ikke? Nu desbedre. Saal vil jeg heller
ikke grømme mig! Har jeg ingen Born, jeg har
dog en Systerdatter. Jeg vil ikke suffe, naar
jeg vikler mit Stammetræ op, og seer den harni-

ffede Mand med Drøjet ud af Brystet, hvoraf der springer Vaaben og Navne, som Blomster og Blade.
Jeg har en Systerdatter! Du skal øgte en Ridder
af prøvet Retskaffenhed. — Det sandt, det bliver en
Sidelinie; men det kan ikke altid gaae saa lige i
denne Verden, som man ønsker.

Klara.

Nei tilvisse, kære Morbroder; og der er selv dem,
der mene, at de krumme Linier ere de smukkeste.

Sir Harry (afslædes.)

Den krumme Linie løber ned til Bondehuset!
Fordømt.

Klara.

Har I hørt at Hæren gaaer bort imorgen tid-
lig, for at jage Britten over Grænserne?

Sir Harry.

Jo, ganske rigtig. Endel af vort unge Mand-
skab gaaer med endnu i Nat, under Sir Olivers An-
førel, for at bestorme den nærvise Skandse de har
kastet lige for vore Øine, paa vor Grund. William
Robin gaaer ogsaa med.

Klara (sukker.)

Sir Harry.

Klara, Klara! for Guds Skyld! Er det muligt?
Overlad Dig dog ikke til denne Daarlighed. En Bon-
desen, og en adelig Frøken!

Klara.

Staau mig, kære Morbroder. (Kysser hans
Haand.) Det er allerede nær Mldnat. — God Nat
sop vel!

(Hun gaaer.)

Sir Harry.

Hvad skal der blive af Tom? Gud forlade mig
min Synd! Er hun ikke forelsket i den unge William.

Tom.

Det har hun lært af sin Moder Eva i Para-
dis, Sir; den forbudne Frugt smager altid bedst.

Sir Harry.

Man maa have Agtelse, for en dyb og i Grun-
den uskyldig Følelse, Tom! William er en brav
Knos; der mangler ham intet uden et Stammetsæ.

og en Ridderborg, saa kunde jeg ikke selv onse mig
bedre Svigerson.

To m.

William er en Phönix. Man finder ikke sig en
Karl i Egnen paa tyve Mill i Omkreds. Han tager
alle Nabosavets Adelsknose paa sin Samvittighed.

Sir Harry.

Men han maa dog holde sig til sin Hytte i
Dalen. Ridderborgen ligger ham for heit.

To m.

Det kommer an paa hvor heit han kan flyve.
Han gaaer i Kamp med Sir Oliver, hvem veed hvad
Lyffen kan bringe?

Sir Harry.

Ikke meer om det! Man maa lade, som man
intet mørkede. Hun er endnu ung her i Huset;
hvis jeg holdt hende strængt, kunde jeg staae fare
for at miste hende.

Tom.

Men vil I dog ikke snart indvie hende i Vor-
gens Hemmeligheder?

Sir Harry.

For altting ikke! Det vilde forskräkke hende, og
maaskee bidrage, meer end Andet, til at hun for-
lod mig.

Tom.

Men om Det nu engang noder hende usforva-
rende; hvad staer Eder inde for, at hun ikke for-
særdes saa sterkt at —

Sir Harry.

Jeg har det bedste Haab. Her har nu i tre
Aar, siden min salig Datters Død, været stille og
roligt paa Borgen. Jeg haaber den ulykkelige Skyg-
ge lader ikke meer af natlig Oval, men har fundet
No i sin Grav.

Tom (ryster paa Hovedet).

Nei Sir! bedrag Eder ikke med et falskt Haab.
Det er allerede otte Dage siden Frsken Klara kom

til mig en Morgen og sagde: Siig mig Tom! hvem er dog den smukke gammelagtige Kone i de sneehvide Klæder, med Nøgleknippet, som jeg saa tit møder paa Gangen om Aftenen sildig, naar jeg gaaer til-sengs? Er det Hunsholdersten af Huset? Hvorfor seer man hende aldrig om Dagen? Hun er bleg og tungfndig, og maa have meget travelt; thi hun iler mig altid svævende forbi, nikker venligt, og klirrer med Neglerne.

Sir Harry.

Er det muligt?

Tom.

Som jeg siger.

Sir Harry (efter en kort Taushed).

Jeg har lagt Mørke til, at dette Spøgelsest seger unge Pigers Selskab af min Familie. Tie Tom! Lad ingen forvonne Ord komme over dine Læber. Er det en Aand, saa er det en god Aand, og den vil ikke fornærme Uskyldigheden. (Klokken plaaer tre Kvarteer til Tolv) Det er silde! Følg mig til mit Sovekammer. (De gaae.)

Klara

(Kommer tilbage med et Tys.)

Gif Du til Mo, min gamle Fader? Af

Før Elskerindens Bryst er ingen Mo.

(Det klapper i Hænderne nedenunder.)

Der er han alt! Jeg veed han kommer, og

Dog gyser jeg. Hvor er nu Strikkestigen?

(Hun tager den frem.)

Den gamle Tom gaaer ned ad vindetrappen;

Jeg haaber dog min Uncle gaaer tilfengs.

Du kommer altsor tidlig, William! Gud

Ifald man overrumpled os.

(Det klapper sterkere.)

Tys! tys!

Før himlens Skyld!

(Hun aabner vinduet og klytter Strikkestigen til Posten)

Tag Dig nu vel iagt!

Jeg tor ei see derud! Ifald den brast!

Ifald han skyted ned for mine Nine!

William

(springet ind af vinduet, og iles i hendes Arme).

Min sode Klara!

Klara.

Ejste William! seer

Jeg Dig igien? O Gud! saa skal det være!

William.

Sir Oliver, vor tappre Høvedemand
Os falder alt. Den skælvende Trompete
Staaer høi paa Højen; stoder Hel tetoner
I gule Malm, med Angst og Frygt i Hjertet,
Han sad vist heller ved et Bryllups gilde!

Klara.

Min William Du forlader mig! Og veed Du
At farlig er din Gang? Ifald Du gaaer
I Døden, hvad skal Klara da?

William.

Begræde

Sin William! Plante venligt Rosmarin
Paa Ungersvendens Grav; tro det er ham

Naar Astenstierne blinker muntert ned
I hendes Taare; — viske Taaren bort,
Og styrke Diet paa den grønne Laurbær
Bred Gravens Jesse.

Klara.

O min Gud hvor er jeg
Bedrovet. Var det kun i Krig Du gik,
Men løbe Storm imod en fiendtlig Fæstning,
Den farligste, den værste Daad af alle.

William.

Var Daaden farlig ei, hvad var deu mig?
Hvad var der da for mig at hæste Klara!
Jeg takker Gud! Han saae min Ned. Jeg trængte
Til sig Anledning. Nu, Gud signe Dig!
Giv mig et Kys til Afskeed, saa afsæd!

Klara.

Størk er du! fuld af Mod, og ret behændig;
Men William, Du var aldrig før i Krig.
Døgt Dig min Ven for al Forvorenhed!

William.

Den, haaber jeg, skal just besticérme mig.
Jeg er en Mattevandrer, elskete Pige !
Som stiger paa den farlige Gesims
Af Borgens Tag i Drsmme. Var jeg vaagen,
Troer Du jeg voved det ? Tie ! lad mig gaae.
Kald mig ei altsor kærligt ved mit Navn !
Kun Frygten kunde faae mig til at styrte.

Klara.

Saa gaa da i den grumme Fare,
Forvoven, elskelige Ven !

William.

Din Kærlighed skal mig forsvere,
Og Du skal see mig snart igien.

Klara.

Tag denne Løk, og lad den smile
Med gule Bolger til din Trost !

William.

Ifald jeg falder, skal den hvile
I Graven paa mit folde Bryst.

Klara.

O Gud! forferdelige Tanke!

William.

Er Graven da vel Elstovs Skanke?

Klara.

Lad i Dit Sværd et Baand mig binde!

(forundret.)

Hvor sit Du dette fagre Sværd?

William.

Det giølder sun min Elsterinde,

I Nat at vorde Gaven værd.

Klara.

Tys! hvad er det, som hisset lyder?

William.

Krumhornet os at ile byder.

Begge.

Himmel bonher de Elstendes Bon!

Og naar vi) drage

Med Seier tilbage,

Slaen da mit herte) Kærligheds Bon!

Dic^c

(Styrter ind ad vinduet paa Gulvet, saa lang som han er.)

Gud i Himmeln være lovet og taffet! Den Gang
slap jeg med en blodig Næse og to smimme Knæstaller.
(han soler efter.) Nei, de ere hele endnu! De bevæge
dem med Lethed frem og tilbage paa deres Nerver!
Gud stee Lov! Det var en stor Lykke for mig.

William.

Var det en Lykke?

Dic^c.

Ta gu var det en Lykke! Dersom jeg nu var faldet
ud til den anden Side, ned af Borgen, som en Bly-
rende fra Taget? Jeg havde aldrig reist mig igien.

William.

Hvad vil Du her, Menneske?

Dic^c.

Menneske? Er det at kalde Folk af min Stand?
Er Du en Ridder, saa er jeg en Vaabendrager. Har
Du en Fræken, som Du er forelsket i, saa har jeg en
tilsommende Frue, som jeg skal smigre mig ind hos;

som jeg maa siende, naar jeg skal bringe hende Bytte
fra Krigen, eller Esterretningen om Dit Endeligt!
Gud bedre os!

William.

Tie, Ulykkesfugl!

Dick.

Menneske! Fugl! hvad det er for Talemaader
til Folk, der falder ind ad Vinduet paa alle Fire.

William.

Du gier en Larm, som om hele Borgen skulde
falde ind.

Dick (leer af fuld Hals).

Borgen gier sig ikke gal, og falder ind af sit
eget Vindue.

William.

Tilgiv denne Karl's Enfoldighed, bedste Clara!
Han har et got Hierte og megen Hengivenhed for mig.

Dick.

Det maa I ikke troe er hans Mening, Frøken!
Han kan ikke bare sig for at lee af mine Wittigheder.

Men han er bange for at rose mig i mine Øine. —
Man er vel nødt til at slaae Bekymringen hen i
Spsz! Jeg bører mig ad ligesom Transmanden: han
synger naar han er fulsten, jeg harcellerer naar jeg
er bange.

William.

Hvilken Døvel bragte Dig paa dette fortvivlede
Indfald? Hvis man har hørt Dig!

Dick.

Den samme Døvel, som sik Eva til at spise Eb-
ler og Noah til at driske Vin: Nyssgierigheden!
Kan jeg see vinduer aabne med nedhængende Strik-
kestiger, uden at krybe ind ad dem? Desuden kommer
jeg for at skynde paa Dig. Vore Kammerater vente
os i Neddeskoven. Trompeteren bløser, som Enge-
len paa den yderste Dag! Kom! — Farvel, Frsken! —
Tilgiv vore Galskaber, og hav Medlidenhed med vores
Udsigter!

Klara.

Jeg takker Dig, min gode Dick, fordi Du folger

William saa tro. Jeg haaber at see Eder begge frø-
ske og vel igien.

Djæ.

Sa hvad mig angaaer, saa skal det ikke mangle
paa Forsigtighed. Jeg er Vaabendrager, Frøken!
og har ikke med Vaaben at gisre, undtagen naar de
ikke blive bringte. Jeg vil staa som Moses paa Bier-
get med opstede Hænder og see paa Striden langt
fra, saa tænker jeg noet de flaae Mallekitterne. I
maa ellers vide, Sir Oliver drager hersorbi om en
halv Times Tid, for at sige sin gamle Ven Sir Har-
ry Turner god Nat. Saa seer I ogsaa William endnu
engang; og paa en smuk Møjt skal det ikke mangle.

William.

Farvel, min elskete Pige!

Høm Dine Taarer nu.

Klara.

Min Tanke skal ei vige

Tra Dig i Slagets Gru.

Dic.

Gid denne Striffestige
Kun ikke gaaer itu,

Alle Tre.

Kun Mod i første Fare
Kan Heltene forsvare.

Klara.

Naar Lørken Klara vækker,
Da Solen mig ei leer.

William.

Om Saaret end mig dækker,
Din Elster dog Du seer.

Dic.

Hvis nu jeg Halsen brækker,
Saa seer det aldrig meer.

Alle Tre.

Farvel! Det maa nu være!
Den grumme Skæbne bed,

William og Klara

Men Kærlighed og Ære

Staaer over Grav og Død.

og Dick.

Teg haaber den vil bære

Mig ned i Græssets Skæb.

(Under Slutningen af denne Sang er Dick klævet ud af Binduet. William river sig af Klaras Arme og følger ham.)

Klara (efter at have glemt Strikkestigen).

Nu er det stært! Nu er da Loddet fastet.

Sejr eller Død! Grav eller Kærlighed!

Du spiller høit min William. Kan Din Pige

Da intet offre paa sit Hiertes Alter?

Kun græde kan hun!

(Efter et Ophold.)

Moderlige Harpe!

Min Sjæls Fortrolige! Du Geneste,

Som Klara vover at betroe sin Sorg,

Kom lad mig trykke tæt Dig til mit Bryst!

Og lad i Beemod mine Taarer flyde,
Mens til min Klage dine Toner lyde.

(Hun synger ved Harpen)

Der er en Øe i Livet,
Dens rette Navn er Elskovs Øe,
Af steile Fjeld omgivet,
Midt i den bitre Søe.
Enhver, som hører Øens Fryd,
Sig ønsker derhen og iles derhen;
Men kommer snart tilbage
Med revne Seil igien.

Thi mod den haarde Klippe
Følt lyder brudte Bolgers Haab,
Dog vil ei Hiertet slippe
Med Ankeret sit Haab.
Saamangen Slipper stolt og vild
Omseiled den Øe ved Nat og ved Dag,
Indtil han sank i Havet
Med sønderkunset Brag.

Men er man først deroppe,
Har evervundet Yieldets Bis,
Da bag de golde Toppe
Greut smiser Paradis.

Der finder hver en Beiler god
I kielige Lund sin kielige Mo;
Og Maanens fulde Rue
Belyser Glædens Øe.

Dog i den skionne Have
Ved Floden er en Kirkegaard,
Saamange sunkne Grave
Med sorte Kors der staer.
O salig Den som hviler der;
Han blegnede med sin Hiertenstro.
Sig Eviggrønt og Roser
Om deres Grave snoe.

(Det rasler uden for Døren.)

Hvad hører jeg? Den travle Kone gaaer
Igen forbi. — Hun har et venligt Ansigt!

Hun seer saa tit med moderlige Miner
I min Blit. — Jeg havde megen Lyst til
At tale ret engang med hende. Stille!
Hun nærmer sig. Vil hun besøge mig?
Saa silde! — Gud, om hun maaſkee har hørt —
Men hun vil ei forraade mig; hun bliver
Mig før en tro, en trøstende Veninde.

(Det banker sagte paa Døren.)

Der er hun!

(Farer uvilkaarlig sammen af Skæf.)

Af! hvil gyser det da i mig?

Kom ind!

(Dørenaabner sig. En smækker midalbrende Kone staace
uden for i en hvid Klædedragt af et gammeldags
Snit, men af det fineſte Elinnet. Det dødlege Ansigt
bærer Præget af en Skionhed, som Tungsind har
udslettet. Et Møgleknippe hænger ved hendes Side.
Hun hilser Klara venligt.)

Klar a.

Der staaer hun virkelig. — Velkommen!

Gist ei Omstændigheder liære Kone.

Den hvide Kone (beier sig).

Klara (gaaer hende imøde).

Kom! Mæk mig Eders Haand! Træd over Tørstien!

Den hvide Kone (med en huul Stemme).

Naar selv T onsker det? —

Klara.

Her Navn er?

Den hvide Kone.

Klara!

Klara.

Besynderligt! Her Haand er kold, Fru Klara!

(Slipper hende)

Den hvide Kone.

Det er lidt koldt dernede.

Klara.

Alt saa Klara?

Jeg hedder ogsaa Klara! Vi er Navner!

Den hvide Kone.

(gør en Bevægelse, som vidner om at Ligheden i Navnet
behager hende, men holder sig altid i en Afstand.)

Klara (efter en kort Taushed.)

I har i Huset meget vist at sysle.

Man seer Ier kun saa siølden.

Den hvide Kone (ryster sit Nøgleknippe.)

Klara.

Tert Bessøg

Har noget saa høitideligt. I ønsker

Maaßke det skulde holdes hemmeligt?

Den hvide Kone (lægger Pegestringen paa Munden.)

Klara.

I er saa bleg! Tert Ansigt er bedrøvet,

I er vist ikke lykkelig?

(Et dybt Suf, og et Blik til Himlen.)

Klara.

Men Eders Adfærd er saa ødel dog,

I kan umulig være kun en Tiener.

Den hvide Kone.

Jeg er en født af Turner!

Klara.

O det ahned

Mit Hierte strax. Tillad mig, kære Tante!
Lad mig omfavne Eder.

(I det hun vil omfavne den Anden, fræder denne saa
hurtig tilbage at Klara intet faaer i sine Arme.)

Klara.

Af J er vred!

I undgaaer min Fortrolighed, som dog jeg
Saa gjerne skænked Eder. Jeg har meget
At spørge om; er endnu ung i Huset.
Min Onkel tier, og den gamle Tom
Veed intet. — Jeg er meget for at løse.
Den gamle Saga, vores Stammefædres
Sødrætter, som de selv har skrevet op
Paa Pergament med broget Munkeskrift
Skal være saa forunderlig. — I kunde
Maaskee vel give mig en Efterretning?

Den hvide Kone.

Kom hen i Niddersalen næste Midnat!

Klara.

Wil J ledsgage mig derhen min Tante?

Den hvide Kone.

Der seer Du mig,

Klara.

Bel! Næste Midnat altsaa!

Den hvide Kone.

Glem ei dit Lovte!

Klara.

Nei i Sandhed ei.

Men vil I ikke sætte Eder sidt?

Den hvide Kone.

Jeg har ei No. Jeg hørte Dig ved Harpen,
Dens Toner løkte mig. Syng mig et Vers,
Saa gaaer jeg.

Klara.

Hvilket snerre I?

Den hvide Kone.

Det sidste!

(I det Klara tager Harpen, stiller den hvide Kone sig
hen bag en Stol.)

Klara (synger).

Dog i den skjonne Have
Ved Floden er en Kirkegaard;
Saamange sjunkne Grave
Med sorte Kors der staaer!
O salig Den, som sumrer der —

(I dette Sieblik flaaer Klokk'en Tolv paa Stueuhret.
Den hvide Skikkelse bevæger sig henimod Døren, kys-
ser et Par Gange hurtig paa Fingeren ad Klara og
forlader Værelset. Man hører hende klinge paa
Gangen med Nøglerne.)

Klara.

Gud hvad er det? Hvad skulde det betyde?

(Hun lytter med Frygt; i det samme hører man langt
borte en Marsch, af de sig nærmende Krigere.)

Af det er William! Det var det hun hørte!

Bel at hun gif, at i mit vindue jeg

Kan sige ham mit færligste Farvel,

Og kaste ham en Blomsterkost i Hielmen!

(Hun iles ind i sit Værelse.)

(Landeveisen, med Skov til den ene Side, Ridderborgen til den Anden. En Flot Biergeflotter nærmer sig under sagte Musik.)

Chor.

Til Kamp, til Storm, nu rase afsted,
Med snelle Skridt, med lette Tied,
I Nattens dunkle Lime.

See, blege Sterne! Brittens Død!

Men Sol skal blusse dobbelt red
Paa Fjeldet frem af Havets Sled,
Med festlig Purpurstrime.

Som Nattens Novdyr ile vt
Ad tausen Sti,

Den gamle Ridderborg forbi,
Med Skarp og fældet Landse!

Men Retfærd folger vore Tied,
Og Seieren skal drage med
Og storme Brittens Skandse.

Troer han at tvinge Klippens Mand?
Vi holde Stand!

Thi Skotland er vort Fædreland.

(De ere standfæde ved Ridderborgen)

(Sir Harry, Clara og den gamle Tomaabne deres
Binduer, og tage Deel med i Sangen)

Enkelte Stemmer.

De sorte Skyer dække snildt.
Førrederiske Maanes Lue.
Kun nogle Straaler falde vildt —
Ha det er Fingals Aand vi ske!
Han sidder paa sin Solversky
Og følger os til Morgengry,
Og synger heit i Stormens Stemme:
Kan Fieldets Son sin Adel glemme?
Hvor er den gamle, gridste Bjorn,
Hvis Heltemod ei Farer roffer? —
O Fingal rygt ei Dine Løffer!
End er vi Kampens øgte Bjørn!

Sir Harry.

Ja I vil Klipperne forsvere,
I vil beskærme gamle Borg!
Gnaer, rasse Ynglinger! ei Sorg
Skal flynde feig til Eders Fare.

En Gubbe vogte maa sit Huus;
Men har I seiret? Kommer alle!
Her venter Eder Fredens Halle,
Med ejelsvomkraadste Kruus.

Klara.

Og om den blanke Helteslandse
Skal Pigen vinde Rosenkraadse.

(Hun kaster Blomsterduffen ned til William)

William (stikker den paa sin Hielm).
O ssde Blomster! I skal smykle
Med Eders Bust den blanke Hat;
Afværge Fiendens Hug i Nat,
Og være Vidner til min Lykke!

Sir Oliver (til Harry).

Net saa, min gamle Ven! Ei frygte,
Zeg drazer med en udsgt Flek.
Af stærke Landser har vi nok,
Og Britten kiender Skottens Nygte.
Snart Tengals Son, i fri Natur,
Skal hilse Dig med Seiersminer;

Naar først til maleriske Ruiner
Forvandlet er den stolte Muur.

T o m (til Dicæ).

Hvad seer jeg høst? Der kommer Taaben;
Ra Dicæ! tav deg et Dieblik.

D i cæ.

Hold inde med Din plumppe Raaben!

(afsides)

Hvad vil han mig, den gamle Strik?

T o m.

Du ligner i de blanke Vaaben
En Budding i en Form af Blik.

D icæ (sæær sig paa Maven.)

En Marvebudding? Ja med Eren!

Min Form har Marv, som det sig bør.

T o m.

Du bliver hængt, som Deserter!

D icæ.

Prostituer mig ei for Hæren!

Den Tid, den Sorg.

William (faster et Kys til Klara).

Du Dyrebare!

Sir Harry og Klara.

Besslørn o Gud, Din Heltessare!

Choret

(i det Marschen igien begynder).

Til Kamp, til Storm nu rast afsted!

Med snelle Skridt, med lette Tied,

I Nattens dunkle Lime.

See, blege Sterne! Brittens Ød.

Men Sol skal blusse dobbelt red,

Paa Fieldet frem af Havets Skæd,

Med festlig Purpurstrime.

Som Nattens Noydyr ile vi

Ad tausen Sti,

Den gamle Ridderborg forbi,

Med skarp og føldet Landse.

Men Netfærd folger vore Tied

Og Seieren skal drage med

Og storme Brittens Skandse.

Troer han at tringe Klippens Mand?

Ni holde Stand!

Thi Skotland er vort Fædreland.

William

Si det han gaaer forbi Klaras Vinbuer, hæver han sin
Haand op til Blomsterne paa sin Hjelm og synger :)

O fede Blomster! I skal syniske
Med Eders Busk min blanke Hat!
Afværge Fiendens Hung i Nat,
Og være Viduer til min Lykke!

A n d e n H a n d l i n g.

(Et Værelse i Robins Høus.)

Han sidder i en Lænestol og grunder. Tanny sidder ved Alkoven, ved noget Haandarbeide og synger for den lille Betty, som er i Sengen.

Tommeliden var sig en Mand saa spæd,
I Fingerbels Horniss var han floed.
Hans Hielm var hvælvet og hvid og reen,
Det var en udhulet Kirschørsteen.
En Knappenaal var hans Landstang,
Selv var han ikun en Tomme lang.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
Der morer han sig saa levnt og godt.
Tommeliden drager paa Eventyr,
Han vog en Flue, det frygtelig Dyr!

Tommeliden drager i fremmede Land,
Han svømmed sig over en Melkespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
Af Landværk leed den kongelig Maard.
Svanhvide sig havde saa lidet en Mund,
Den var et Kirsebær, red og rund.
De Løger komme med skarpen Tang,
Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

O hvo som uddrager den hule Tand
Skal vorde Drot i det halve Land!
Tommeliden sprang ind med Hjelm og Stang,
Hun mørked i Munden det knap engang.
Af Sadlen han fasted den frække Gæst;
Hun mørked neppe det Landesfæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
Tommeliden øgte den vene Maard.
Prinsessen ham pynted med Sindalsbaand,
Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.

Føragte skal man just ei de Smaae,
Lit naae De, hvor ei de Store kan naae !

Hun sover alt, den lille, sode Slut!
See hvor hun ligger der, med røde Roser
Paa Kinderne! De smaae suuehyde Hænder,
Hun folder dem i Sovne, som hun bad
For sin Halvbroder, for sin kære William.

(Robin sidder i dybe Tanker og svarer intet.)

Fanny.

See, kære Mand!

Robin.

Hvad nu?

Fanny.

Den lille Pige,

Hun sover der saa sedt.

Robin.

Lad hende sove!

Hun vaagner tidsnot.

Fanny.

Kære Ven, hvad er det?

Hvad flettes Dig? Du er saa tankefuld!
Kold tog igaar Du Afsked med Din Son,
Mens jeg og Betty græd ved Williams Hals.

Nobin (i andre Tunker.)

Hvad skriver vi i Dag? Hvor har Du gjort
Af Almanakken?

Fanny.

Lille Betty har

I Aftes revet den i Stykker, Kære!

Oliv ikke vred! Jeg kleber Een igjen

I Overmorgen, naar jeg gaaer til Byen,

Er det saa vigtigt Dig at vide Dagen?

Nobin.

Letindige! Du seer den gule Maane

Med blegent Ansigt svæver over Heden,

Og veed ei, at hun teller dine Timer?

Fanny.

Du øengster mig. Hvad grubler Du? Naar hørte
Jeg sige vilde Ord fra dine Læber?

No bin (efter en fort Taushed.)

Du spotter Faren William? Du gør vel!
Hvad er da Livet? Er det da en Skat?

Fanny.

Hvor Betty smiler!

No bin (gaaer hen til Sengen.)

Gode lille Betty!

Du sanderrev Tidsregningen i Aftes,
Betyder det, din Fader bør betaler?

Du elste Noer! i himmelsk Hvile
Hun slumrer som en Engel her.
De runde Kinder venligt smile
Med Sundhedsøblets Purpurfør.
Vaagn ei! Du vaagnr kun til Kummer.
Sov saligt i en evig Slummer!
Stig til den Gud, som har Dig kær.
Og naar Du er en Engel der,
Saa beed til ham som Synd forlader:
Tilgiv o Gud! min arme Fader!

Fanny.

Gud hvad er det? Du onser Barnet Døden?

Nobin.

Etsi ikke! Lad den lille Stakkel sove!

Fanny. (med udbrydende Saarer)

O hvor jeg er ulykkelig! Har altting
Forvandlet sig? — Du var en driftig Landmand!
Ung, stærk og munter! Elskte mig; og Alt
Gift godt. Med dine Hænders Arbejd skaffed
Du Huset Velstand. Strax i Forstningen
Forstod Du med den sionne velske Ploug,
Som selv Du opfandt, at behandle Marken
Med dobbelt Glid. Den gav Dig dobbelt Len!

Nobin.

Den velske Ploug! Saa husker Du den Ploug?

Fanny.

Jeg husker Alt! Du reiste glad til Staden
Og liebte Sød, som var af siølden Kraft.
Det sionne Føraar saae Dig haabefuld,
Og Høsten saae Dig riig.

Robin.

Det var naturligt!

Ei sandt?

Fanny.

Det fandt Enhver. Af havde Du
Kun været saa forsiktig Robin, som Du
Var flink og arbeidsom. Men al, desværre,
Lit Ungdoms Liv, Soldaterstandens Vaner,
Formaedde Du ei reent at faste bort.
Det stemme Tærningspil, den viln!

Robin.

Som vundet,

Ulykkelige Hustru, saa forsvundet.

Blessignelsen er ei ved flige Gaver.

Det er kun Satans Nøt, som han udspørder,
Kun Sodoms Ebler, Fanny! Purpurrode
Paa Skallen, men indvendig fyldt med Aske.

Fanny.

Hvi øngster Du mig? Alabenbar mig Alt!

Robin.

Ia det er lid, jeg kan ei dvæle længer.

Eaa hæt mig Ulyksalige. Grindrer
Du fra vort Samlivs første Dage, Fanny,
Den Hule, dybt i Hsien, ikke langt fra
Det Huus vi boede, nær ved Weverley?
Ei langt fra Nidderborgen, hvor man sagde
Moer Ludlam spøgte?

Fanny.

Zeg har ikke glemt den.

Vi gik den mange maaneklare Nætter
Forbi, naar vi i Weverley besøgte
Din gamle Fader og kom silde hjem,
Men mørkste intet.

Robin.

Hørte Du ei tit
Hvad man fortalte der om Ludlams Hule?

Fanny.

Zo, som saamangen Ammesusfortælling.

Robin.

O Fanny! veed Du mere nu, end Barnet
I Ammesstu en om Naturens Kræster,
Og om den skulde Magt, som styrer dem?

Fanny.

Man sagde Moder Ludlam laante gørne,
Men den, som ei til rette Lid og Lime
Bilbagebragte Laanet, fandt man død
I Sengen over den bestemte Midnat.

Robin (ængstelig.)

Skynd Dig ! Gaa ind — Hvor mange Penge har Du ?
Jeg gav Dig øste meget. Du har meget !

Fanny.

Min Gud hvad flettes Dig ?

Robin.

Hvor meget har Du ?

Fanny.

Halvtredsindestve Kroner.

Robin.

Ikke fleer ?

Jeg gav Dig meer, jeg gav Dig hundred Kroner.

Fanny.

Jeg deelte Hælvten med de Fattige,
Selv har jeg ikke ødt en Skiver, det veed jeg. —

Robin. (sæer Hænderne sammen)
Ulykkelige Du har d্রøbt din Mand!

Tanny.

Fortvivlesse! Hvad ahner mig?

Robin.

Det Nette!

Jeg skylder Ludlam firehundred Kroner,
Og skal betale dem i denne Nat.

Tanny.

Du Evige!

Robin.

Bereed Dig paa det Vørste!

Jeg holdt det hemmeligt, saa l\ngt muligt,
Du bryder Dæmningen. — Den velske Ploug
Som staffed mig min f\reste Velstand, laante
Jeg f\rest af Ludlam. Dengang vidste jeg
End at forbinde Fliden med min Lykke.
Jeg eftergjorde den, og bragte den
tilbage strax til rette Tid. Saa gik det.

Med Sæden; saa med Summen hvorfor jes
Har bygget dette Huus.

Fanny.

O gode Himmel!

Saaledes er Du kommen til din Velstand?

Robin.

Ja, til den skønne, klare Sæbebølle!

Fanny.

Gaa! sælg dit Huus! sælg al din Elendom!

Skynd, skynd Dig før det er for silde.

Robin.

Fanny!

Det er for silde. Alt er solgt — og borte.

Fanny.

Du eier intet?

Robin.

Jo, tohundred Kroner.

Jeg stolte paa, Du havde hundrede,

Saa mangled mig kun Et!

Fanny.

Er det en Drøm?

Hvad har Du gjort Ulykkelige?

Robin (med et fortvilet Smil).

Hvad

Saa Mangen gjorde. Fanny! Ingen Ludlam
Behøves for at friste Mennesket.

Det gyselige Lykkespil, Du seer

Det daglig, og dog tvivler Du om Hexer?

Jeg kunde levet rolig og bæfden,

Da løkfed mig det gusne Haab om Binding,

Jeg greb i det forræderiske Sølv,

Skum blev det i min Haand — nu er jeg fanget!

Fanny.

Saa herer Dig da intet til?

Robin.

O Fanny!

Slet intet. Huset er for lang Tid siden

Allt pantsat, ligesom vort Voskab. Øste

Jeg laante hos den gyselige Ludlam;

Forspilte hvad jeg havde; maatte laane
Hos Andre, for at tilfredstille hende. —

(med en staansom Bebreidelse)

Du savned af og til mig mangen Nat —

Fanny (slaer sine Pine ned.)

Af ja!

Nobin.

Du gjorde mig Bebreidelse!

Ieg taug, skondt det var usortient; thi aldrig
Har jeg ophort at elste Dig, og være
Dig tro; (sukker) da var jeg i Moer Ludlams Hu'e
For at betale Gielden.

Fanny.

Arme Nobin!

Nobin.

I Morgen for det dages, skal jeg etter
Betale — jeg har intet — og maa doe.

Fanny (med kærlig Tild.)

Min elste Husbond! (omfavner ham) Nej, du skal ei ðse
Har jeg fornærmet Dig, og gjort Dig uret?

Nobin.

Hvad vil Du?

Fanny.

See, der mangler i din Sum
Halvandethundred Kroner.

Nobin.

Ingen Udvej.

Fanny.

Teg gaaer!

Nobin.

Hvorhen?

Fanny.

Til Ridderborgen!

Nobin.

Den stolte Turner agter ei din Ven,
Han hader mig. Er William ei min Son?

Fanny.

Tæm, elste Nobin, Sorgen,

Teg kaffer Trost!

En spindlig Laare smester Heltens Bryst.

No b i n.

O Fanny skølv!
Tomhændet kom jeg nys fra ham tilbage.

F a n n y.

Det er ei let at tryggle for sig selv;
Men Ild for Dig skal give Kraft min Klage.

No b i n.

Evige Missundhed
Skuer Du naadigt ned?
Styrker i Dødens Harm
Fader, din Arm?
Venlig en Engel her
Har en Forbryder hørt;
Nædder en Engels Bon
Kummerens Son?

F a n n y.

Haabet forsvinder ej
Lyser paa Livets Vej;
Skanner tit Stormen ej
Syageste Siv?

B e g g e.

Haabet forsvinder ei,
Lyser paa Liv:ts Bei.
Stormen nedbryder ei
Skjælvende Siv.

F a n n y.

Elfedde stol paa mig,
Himlen vil rædde Dig.

N o b i n.

Og hvis den rædder mig,
Hvad er vort Liv?

F a n n y.

Jeg tager Betty ved mit Bryst,
Du Spaden i din Arm;
Vi gaae i Verden ud med Trest,
Og trodse Skjæbnens Harm.

N o b i n.

Og Himlen er ei længer mørk;
Med vore Børn vi gaae,

Og snart skal i den øde Ørk
En venlig Hytte staae!

Fannv.

Som Eva med vor første Fader
Den skonne Hauge jeg forlader;
Men troste skal mit hulde Noer,
Og glad vi dyrke fremmed Jord.

Begge.

Egtelærighedens Trost er stor.
Selv paa golde, skyggesulde Stæder
Over Haabets Blomst i Fader⁾ glæder.

Fannv.

O denne Tanke Robin mildner alt.
Held Fanny, at Du kun besøgte Ludlam
I Nattens Huler. — Ja nu er jeg trostet!
Mod Ludlams Grumhed er der Naad at finde,
Jeg frygter ei den gamle, gustne Qvinde.

Robin.

Dit Mod, min Fanny, vederqvæger mig;
Min værste Qval var den bespændte Taushed.

Du var min Sjæls Fortrolige — nu kom der
En Hemmelighed, som jeg maatte skuse.
Hvergang Du smilte til mig, var det mig
Som om et følt, langarmet Spøgelse
Drog mig i Haaret, milevidt fra Dig,
Og trued mig, og holdt sin flamme Haand
For mine Løber.

Fanny.

Men — det bliver silde.
Bliv her og vent mig hos Din lille Betty!
Jeg bringer Trost og Redning. Stol paa mig.
(Hun riber sig los fra ham og gaaer.)

Nobin

(allene efter at have stirret ned for sig i dybe tanker.)
Jeg var en Knus af ørligt Blod,
Jeg gik i Striden hvor den sortes;
Naar Hornet lod, naar Trommen rordes,
Da stoej jeg ved Standarten stod.
Jeg skifted om min raske Stand,
Og blev en rolig Egtemand.
En heilig, ung, en dydig Pige

Mig stænkede sit Hiertes Tro —
Mit Hierte havde ingen No !
Og Glæden saaes fra mig at vige.
I Lykkens vildtforvorne Hul
Min heire Haand var vant at gribe. —
Den tang, den frække Krigens Pipe,
Da sogte jeg til skumle Skul.
Plougjernet git for langsomt mig,
Mig Marken kieded med sin Torke;
Da lokked mig det lummiske Mørke,
Og Helvede forførte mig! — — —
O Engel ! mon paa Solvervinger
Du etter min Forløsning bringer ?

Den Lille sover. Det er summert her !
Jeg maa lidt ud i Aftenrdbens Skær.
De sagte Windpust skal min Pande kiale,
Mit Hierte skal Naturens Skønhed føle.
Nu lukker det sig ikke længer til.
Paa Bænken jeg min Fanny vente vil.

Ved sille Betty for din Faer i Drømme,
At ei han i sit eget Blod skal svømme.

(Han gaaer.)

Bærelse paa Ribberborgen.

Sir Harry. Miss Klara. Sir John Bull
sidder ved et lille Bord og spiser.

John Bull.

Naar I tager i Betænkning Miñ, at jeg skal
hjem endnu i Nat; at min Skimmel har forstrakt
det venstre Bagbeen; saa vil I ikke undres over, at
jeg reiser tidlig bort, og at jeg tager lidt Spiritu-
osa og Animalia til mig, af Frygt for den febrile
Aftenluft.

Klara.

Vel bekomme Eder Sir!

John Bull.

Man siger, forelskede Folk har ingen Appetit;
men det er Løgn. Man har aldrig meer Appetit

end naar man er førelstet. Det er let at begríbe:
Hiertet banker stærkere, Hiertet faaer i Forbindelse
med Lungerne ved Arteria pulmonalis; Lungerne
trykke Mellemgulvet, Mellemgulvet hænger sammen
med Tarmene; Tarmene strige, og naar Tarmene
strige maa man have Mad.

Klara.

Det er billigt.

Sir Harry (i Cænesholen ved sin Pibe).

Lutter Humor, Klara! Lutter Humor. Som jeg
siger Dig: Et forslaget hoved min Ven Sir John Bull.

John Bull.

Herlig Porter, God bleſſ me! God Beafſteek,
God dam! — Det er bedre end Thee. — Af Thee
faaer man blege Kinder, lange Pine og trude Haar
ligesom Chineserne. Tykke Maver faaer man hvor-
dan saa Satan man kør sig sig ad. Naa, Eders
Ekaal! En Ven, som en Herkules, en Pige som en
Adonis. Hvad mangler endnu John Bull, for at
være det lykkeligste Menneske?

Sir Harry.

Pigens Samtykke, Sir John!

John Bull.

Ta! og lidt mindre Omsang, Broder Harry!
Deri siller det! Hun er af denne Verden, hun for-
langer Smekkerhed. Hvor skal den komme fra? Om
to Matroser vinde mig et Tong omkring Livet, og
furre mig til en Mast, saa vinde de ikke en Linie i en
Lime. Men de fedte Folk ere de bedste. De synde
mindst, thi de sove mest. De ere et Billed paa
Universum, thi Jorden er rund. Ere de hidlige, saa
varer det ikke længe. Der er Tugtighed i deres
Krudt; det dræber ikke som af Besse, men sprut-
ter kun, som en Troldkælling. Min eneste Fejl
i hendes Dine er, at jeg er en Engelskender.
God dam, jeg er ikke meer en Engelskender,
end en Dixvellskender! Jeg er en Cosmopolit,
min Broer! Det vil sige: Jeg har en Plantage i
Westindien. Jeg indlader mig ikke i politiske Stri-
digheder. Jeg leyer paa mit Slot, og gaaer paa

Jagt som Nimrod mod vilde Dyr; især mod Næven,
den sunteste Hund!

Klara.

Endnu et Stykke, Sir John?

John Bull (griber hendes Hånd.)

Ja! Et Pigestykke! Vil Du ha'e mig, saa ta'e
mig og grin ikke af mig.

Klara.

I gaaer hurtig tilværks Sir.

John Bull.

Vil Du leve, sont en Prinsesse, saa kom! Spleen
har jeg ikke. Jeg havde en Onkel, som hængte sig,
fordi han havde for mange Guineer, og en Broder
som druknede sig, fordi han havde for faae. Jeg
holder Middelvejen mellem Galgen og Vandet; sid-
der paa Landet, spiser Plumbudding og drikker Por-
ter! Vil Du være min Halvedeel?

Klara.

Det vilde være for meget for mig, Sir!

John Bull.

Lad alt Nationalhad, fare ad Helvoede til. Du
gjor Engelscenderen uret. Han er stolt? Egennyttig?
Snik Snak! Fsi ham bare lidt, saa skal Du see hvor
artig han bliver. Giv ham Frihed paa Soen til at
købre hvad han vil. Giv ham Skotland og Irland,
giv ham Perne i Vestindien — giv ham Asien og Amerika,
giv ham Africa og Landene i Sydhavet! Giv ham
alle de Gnassinge, som ligge rundt omkring Europa:
Sicilien og Siceland, Sardinien og Iyen, Maltha
og Anholt, og hvad det Diævelskab hedder! God dam!
han forlanger ikke meer. Og jeg er fornøjet, naar
jeg faaer Dig, og beholder hvad jeg har!

Klara.

I maa undskynde Sir, at jeg endnu ikke kan
give Eder bestemt Svar.

Sir Harry.

Klara! Du faaer ingen bedre Ægtemand. Han
er saa god som Dagen er lang.

Klara.

Bedste Morbroder, maa jeg tale et Par Ord
med Eder i Enrum?

John Bull.

Det var ret! Der maa overlaegges og voteres
i Parlamentet. Midlertid sidder jeg her udensor,
spiser Beafsteak, drinker Porter, lader Eder gisre hvad
J vil, og representerer det fri engelske Folk. Kommer
Du tilbage og giver mig Ja? Godt. Gaaer jeg Nei?
Glemst! — Men jeg hænger mig ikke, det har jeg
forsvoret. Jeg er killen, jeg kan ikke taale Noget
om Halsen, deraf gaaer jeg med sort Baand i Skor-
ten. Jeg drukner mig ikke! Jeg har Vandstræk!
Jeg er bidt af en gal Hund. Jeg er en Stoiker,
Broder Harry, i Tønkemaade; en Epicurør i Leve-
maade og en Cyniker i Handлемaade. Jeg har stu-
deret i Oxford! — Gud være med Eder! Dette Glas
tsmmer jeg imidlertid paa Eders Sundhed.

(Sir Harry og Miss Klara gaae.)

John Bull. (allene ved Bordet).

O hvor det dog er skient at have
Himmelens Gave,
Herlige Fieldslot, rummelig Have,
Drivelig Mave!

O hvor det dog er skoet at have
Altting fuldstændigt og godt.

At men hvad hælper den hele Gave?
Uden en Evalil i min Have
Bliver jeg en Slave
Dog paa mit Slot.

Alderen kommer, hvem skal arve?
Altid kan man ei faae, ei harve!
Løbe paa Jagt og sigte, skyde,
Stedse ved Bordet ei sig fryde,
Hiertet har og sit Krav.

Sionneste Klara, Du har smertet
Underligt din John Bull for Hiertet,
Læg min for Tiden ei i min Grav.

Bliver Du min, ha hvilke Dineer!
Skisnne Soupeer,
Herlige Baller og Assembleer,
Alt hvad der fisbes kan for Guineer,
Tiener, Laquat
Mangler Dig ci!
Vil Du ha'e Maaner og Nattergaler?
Elske faa mange som Du besaler.
Kærlighed taler,
Eggeren lyder.
Vil Du et Kildevæld? Det flyder!
Alt skal Du faae,
Vel at forstaae;

Joha Bull maa glide ned i Kisbet,
Thi uden den bevidste Bull
Gaaer hele Drommen strax i Esbet,
Og svinder i sit eget Nul!

Fanny kommer forlegen ind.

Man sagde mig at jeg her vilde træffe Sir Harry, — men — her er Fremmede,

John Bull.

Hvad vil hun? Mon det er en Pige her af Huset?

Fanny.

Eienerinde! min Herre! Kunde jeg ikke maafee faae Sir Harry i Tale?

John Bull.

To i Morgen mit Barn!

Fanny.

Leg maa endelig tale med ham i Aften, min Herre!

John Bull.

Det gaaer ikke an! han har Forretninger!

Fanny.

Hvert Sieblie stiger min Angst. Hav den Godhed min Herre! beed ham komme ud!

John Bull.

Da havde jeg noget at gøre. Der delibereres
om Sager derinde af yderste Vigtighed.

Fanny.

Kommer han ikke, såa har jeg for evig tabt
min Mand.

John Bull.

Bliver han der ikke, såa har jeg for denne Gang
tabt min Kone.

Fanny.

O min Herre! De har Synd af at spotte en
Ulykkelig.

John Bull.

Jeg spotter Ingen. Men nu skal I lade mig
have No. Der er Tid nok til at tale med Manden
i Morgen, naar jeg er borte.

Fanny.

Nei, nei, jeg gaaer ikke bort uden Trøst; uden
at bringe min ulykkelige Mand et Nedningsmiddel.

John Bull.

Et Nedningsmiddel? Hvad flettes ham? Skal han have noget af Treken Klaras Haandapothek? Nhabarbra? Campher? Dyvelsdæk?

Fanny.

Hvis ikke Sir Harry gør os et Laan, saa ere vi grændseles ulykkelige.

John Bull.

Et Laan? Hvad for et Laan? I vil dog ikke laane hans Søsterdatter?

Fanny (sukkende).

Det er et Pengelaan, Sir!

John Bull.

Penge? Ikke andet end det. Er det noget at giøre saadan Blæst for? Hvormange skal I have?

Fanny.

Det vilde blive for vidtloftigt at udvikle Eder —

John Bull.

Jeg er heller ingen Ven af Vidtloftigheder; jeg er saa vidtloftig nok selv.

Fanny.

Vi behøve nødvendig halvandethundrede Kroner.

John Bull.

Og for saadan en Bagatel vil I holde mig Eliden op, og maaske forspilde mig det gunstige Dilekt?

Fanny.

Af Sir! vor hele Skæbne hænger —

. John Bull (falder hende i Talen).

Saa skynd Jer at skære den ned af Galgen
igen, inden den quæls. Forklædet i Veiret! Kan
Du gramse? (Han kaster hende en Pung i Forklædet)
Der er hundred og halvfierdsindstyve Kroner i denne
Pung.

Fanny (knaeler).

Edle Mand —

John Bull.

Dumme Stræger! Stan op! Gaa Jeres Wei!
Nu er jeg ikke stemt til at høre Beskjuelser.

Fanny.

Er det en Drem? Vil I virkelig laane os
disse Penge?

John Bull (lytter).

Der kommer han tilbage! Nu gælder det at
holde Øerne stive.

Fanny.

Modtag endnu engang min —

John Bull (stamper i Gulvet).

Hør Kælling, giv mig ikke gal i Hovedet!
Vil Du gaae?

Fanny.

O min elskete Robin, Du er reddet. Himlen
velsigne Eder min Herre!

John Bull.

Det er da eu Satans Mund der sidder paa
den Kælling!

(Fanny gaaer).

Sir Harry kommer forlegen.

Min gode Ven!

John Bull.

Nu, Broder Harry? Nu?

Hvad synes Pigen om mig?

Sir Harry.

Hvad hun synes?

Ih nu, hun synes intet uden godt.

John Bull.

Det er mig klært. Saa vil hun øgte mig?

Sir Harry.

Hun veed at Du er rüg, at Du er brav;

En leierlig godhertig Bulderbasse;

Kilgiv mig, Broder, det er hendes Ord!

John Bull.

En leierlig godhertig Bulderbasse?

Det kan jeg lide; det er altid godt Tegn

Naar Pigerne blir næsviis. Svar igien,

Hun er en sôd, vemodig Fivelin!

God dam! der kommer noget ud af, Harry!

Naar i Duet vi føre en Concert op!

Sir Harry.

Hun siger at hun aldrig kunde ønske
Sig bedre Mand end Du —

John Bull.

Det er mig fært.

Sir Harry.

Iſald hun vilde givte sig.

John Bull.

Iſald?

Sir Harry.

Men — da hun synes at det er for tidligt —

John Bull.

Før tidligt før en Ms paa sytten Aar?

Sir Harry.

Og vel i visse Maader og for silde —

Du veed hvordan de unge Piger ere!

John Bull (gaaer hen til Brødkurven, kommer
den, og rækker den til Sir Harry).

Fly hende den fra mig!

Sir Harry.

Hvad vil det sige?

John Bull.

Nu er det mig, forstaer Du, som har givet
Din Søsterdatter Kurven.

Sir Harry.

Af! saaledes.

John Bull.

Forsaer Du mig? Jack! Tom! hvor er min Klepperk?

Tom.

I Stalden, Sir.

Sir Harry.

Tilgiv mig Broder John!

Det er ei min Skyld.

John Bull.

Din Skyld at jeg giver

Din Søsterdatter Kurven? Nei naturlig.

Du er vel ikke gal! — Er Møren sadlet?

Tom.

Den staer parat.

John Bull.

God Nat, min Kammerat!

Sir Harry.

Du silles dog vel ei i Brede fra mig?

John Bull.

Paa ingen Maade! Jeg har al Respekt
For Dig, og for din lille Søsterdatter;
Men øgte hende, Broer, det kan jeg ikke;
Jeg har min Marsag.

(raaber ud af vinduet)

Jack! træk Hesten frem.

Gavel min Broer! Du glemmer dog vel ikke
Snart at besøge mig?

Sir Harry.

Nei sikkert ikke!

John Bull.

Tag lille Klara med. Det er mig skært
Isald jeg ellers kan fornse hende
Paa andre Maader; men med Egteskabet,
Forstaar Du mig, der bliver intet af.

Tarvel, Jack! Jack! God dam, jeg laer Dig hænge,
Hvis Du ei skynder Dig. Glem ikke Kurven.

(Han tager en Muffe der ligger paa Stolen, stikker
den under Armen og vil gaae.)

Sir Harry.

Hvad tog Du der?

John Bull.

Min Hat.

Sir Harry (smilende.)

Miss Klaraas Muffe!

John Bull.

En Muffe? Jeg er gal. Den sorte Tarve
Bedrog mig.

(bukker for Mussen)

Lusindgange om Forladelse,

Min flisonne Muffe! Sid jeg var en Muffe,
Saa nægted Miss mig ei sin hvide Haand.
Undskyld min Dristighed! Hils Eders Frøken!

(puster paa den)

Beed hende naadigst at tilgive mig,

Fordi jeg tog jer under Armen. (pusterigien) Al,
Jeg haaber doj-det har ei skadet jer!

(Stamper ad Sir Harry som vil følge ham)
Bliv der! God dam! jeg vil ei følges af Dig.
Jeg sætter aldrig meer min Fod i dette
Fordonde Huus! Gaa til Din Søsterdatter!
Du er en gammel Mæhæ! og jeg er
En Nar, fordi jeg ørgrer mig overover.

(Han gaaer)

To m.

Den Ven var vred.

Sir Harry.

Det bilder han sig ind.

Governorgen kommer han igien,
Som intet var i Veien.

To m.

Han er dog lidt

Utaalelig.

Sir Harry.

Det kan jeg ikke sige.

Jeg lidder heller ham end disse tvære
Indbildste folde Narre; foretræller
Hans Mave dog, Abeddens spidse Næse.

Tom.

Jeg veed ei hvad han tænker paa. Tør slig
En skaldet Herre beile til vor Frøken?
Han kom tilpas.

Sir Harry.

Gid hun i alting var
Saa, frøsen Tom. For at adsprede hende
Har jeg tilladt, hvad ei man burde.

Tom.

Hvad da?

Sir Harry.

Hun bad mig saa indstændigt og saa venligt
At maatte gaae i Nat til Niddersalen,
Jeg — loved det.

Tom.

I spøger.

Sir Harry.

Stakkels Pige!

Hun sad og græd idag den hele Tid.
Heg var lidt haard, maaſkee lidt altfor haard.
Hvis det kan trøste hende! Man har sagt
At stundom Phantasiens Dremmeværk
Adspreder bedre Sorgen end Tornusten.

Tom.

Hvad vover I? Grindrer I ei, hvad
Der selv er hændet Ier i denne Sal
For femten Aar?

Sir Harry.

Jo, meget vel. Fra den Tid
Staaer Salen lukt. Men skal den altid staae,
Som et affides Spiegelgemal,
Der gisr min Borg berygtet og forhadt?
Hun frygter ei. Du siger selv Giænsardet
Har ofte modt paa Gangen hende; hilst
Med Venlighed. Maaskee er Klara den,
Der er bestemt til hurtig at opdage.

En Hemmelighed, som alt hundred Aar
Har skjult med Nædsels frygtelige Tæppe.

To m.

I voyer meget, Sir.

Sir Harry.

Jeg voyer intet.

Om der er Spøgelser, om der er ingen —

Min faste Tro er at de intet nægte

Mod reen Uskyldighed. Lad hende gaae!

Jeg selv med Dig og alle Husets Folk

Vil være rede. Skulde noget høres,

Saa maae vi ile hende flur tilhjelp.

Før Stoi og Lys er flige Giøster bange.

To m. (gyssende).

Jeg var tilfreds John Bull var her igien;

Delslige corpulente Spøgelser

Er ei saa frygtelige, som de Mavre.

Altting forener sig, for ret at giere

Det melankoliske i Af en. Gartnerens

Den gamle Stoffers Kone —

Sir Harry.

Et hun død?

Tom.

Der lød, som ganske vist hun vilde himle.
Liigkisten var beslægt. I Middags blev
Hun bedre! Men i Døemringen nu nylig,
Kom Snedkermesteren med sine Drenge
Og bragte den i Procession. Nu staaer den
I Gangen; lugter frisk af Fyrretræ,
Og støder Folk, med sine skarpe Kanter,
Som gaae forbi i Mørke.

Sir Harry.

Gamle Gjæk!

Tom.

For hvem er den beslægt?

Sir Harry. (Leer)

For Spøgelsen!

Geg haaber at det alt er Selvbedrag!
En vanisk Skæk, der har indsneget sig
I Borgens Krog, som yngler nu i Mørket,

Og som forsvinder i sit eget Mulin,
Saasart vi nærmere os med vore Tasler.

Begge.

Naar Mørket slukker Aftenrøden
Og synker over Dal og Krat,
Da staer som Billedet paa Døden
Den høie, sierneklare Nat.
En Ahnelse vi dybt fornemme,
Der leder Sjælen vidt omkring,
Og Stormen varsler, som en Stemme
Der aabenbarer skulde Ting.
Men neppe flygter Granens Ugle
For Østens unge Purpursryd,
For lifligt alle Himmelens Engle
Tilquidre Hiertet: Haab og nyd!
O Nat! Du Billedet paa Sorgen,
Hvi skal jeg da din Nædsel sky?
Med Roserne aabner sig i Morgen
Mit Haab for Staalerne var ny!

(De gaae.)

Tredie Handling.

Uden for Robins Huus. Dræbord og Bænk.

Robin (allene).

Jo længer Fanny udeblier, desmeer
Det gyser i mig. Aftenen er hold,
Ekendt dog det burde være lunn Sanct Hans Mat.
Mørkt vil det aldrig blive.
Man tænker det er Dag endnu, saa er det
Vel ikke langt fra Midnat. Og imorgen
Imorgen Klokk'en tre,
Naar Østersticaret seirer over Vestens
End neppe slukte Skin; naar alt hvad aander
I Dynen hyller sig for Morgenkulden;
Da skeer Henrettelsen! da skeer den, hvis
Jeg bringer ei de firehundred Kroner,
Og lægger dem i Ludlams blege Haand.

Den gustne Maane staaer saa følt derhenne
Og leer i Horizonten. Hu! mig synes
Den ligner Ludlam. Hvor hun griner ind
Ad Forstudren paa mit gamle Sværd,
Der hænger sort paa Væggen. Dette Sværd,
Der spotter mine sidste Dages Ladhed,
Og som min Son forsmaaede, fordi Ebben
Haant havde rustet det. Det klinger, synes mig
Man siger naar det klinger i et Sværd
Hos Bodelen — Hu! hvilke føle tanker.
O kom min Fanny! Gøver Du min Betty?

(Han seer ind ad Binduet.)

Ga godt! Du kiender ei din Faders Uro.
Hvert Sieblik den vorer, som paa Skibet
Den salte Dod, uagtet Pumpen gaaer.
Det staaer mig alt til Hagen, — end et Blund,
Saa har mit Fartsi endt sin forte Gang,
Og hvor er da den Biølle, som kan redde?

(Han sætter sig ved Bordet og styrter sit Hoved paa
sin Haand.)

George (en gammel Soldat, kommer med Tornister
paa Ryggen syngende.)

Piben lyder, Trommen skralder,

Nu asted til munter Dyst!

Kort kun er den rasse Alder,

Skynd Dig, Landsmand, for Du falder,

Lev Dit Liv med dobbelt Lyst.

Bange Sorg, og Frygt for Døden

Svinder ved Kartovens Larm.

Blussende, som Morgenrosen,

Staaer Soldaten, spotter Døden,

Moder Faren med sin Varm.

Feighed ved den lave Hytte

Engster med sit Hundebiof.

Nask Forandring! dagligt Bytte!

Staa bag Bassen, grønne Skytte!

Lad din Nissel, sigt — og trøs!

Størke Lover ei forsage,

Naar end Tigre paa dem sprang.

Hælten bør i Dysten drage,
Den som Magten har skal tage,
Det er i Naturens Gang.

Lad i Døfshed Bondemanden
Tærste hornet paa sin Lo;
Selv med selvgraa Haar i Panden
Hylder jeg Soldaterstanden,
Og i Detten vil jeg boe.

Robin.

Hvad seer jeg der! George Wilkins!

George.

Peter Robin!

Hvad Dævlen, gamle Kammerat, Du her?

Og i en Bondevams?

Robin.

Velskommen George!

Ta, jeg er Bonde, her Du seer mit Huns.

George.

Det var da Satan! Du et Huns? Du Bonde?

Fy Skam dig Nobin! Sneglen har et Huns!
Du Bonde? Nu man skal dog ingenting
Forsvørge her i Verden; men det vilde
Jeg dog vel svoret paa, naar vi i Flandern
Sad ved et Træ i Leiren; naar Du skild
Kasketten op paa kraa, og lod paa Trommen
Den lette Tærning klinge! Eller naar,
Med Blus paa kinden af den gamle Vilu,
Vi fulgte Fienderne med spændte Vosser
Og skild dem Kappeler af Hælene.

Nobin.

Ungdom og Viisdom folges sjælden ad.

George.

Det gier de vel i! Viisdom sit sin Helsot,
Den er kun slet til Beens. Men er det rigtig
Dig selv ned dette Bededagsansigt?
Kom lad mig see! Jeg troer dog det er Dig.
Men hvor er nu de martialiske Nine,
De skarpe Trok? Behængt med Dovenfedt!
Og Dovenfedtet atter blegt indforet

Med Angest for at miste Lænestolen,
Kiedgryden og den magelige Mede.

No bīn.

Du er endnu den samme vilde Knøgt,
Som for en Snees Aar siden.

George.

Det var ilde

Bestødt med mig, isald jeg ikke var det.

(Han slaaer Ild og tænder sin Pipe.)

Seer Du det Fyrstaal? Saadan saar det ud
For hundred Aar, kun med lidt førre Skaar,
Jeg har lidt flere Hynker. Det betyder
At vi har begge givet Ild, fra den Tid.

No bīn.

Hvad vil Du nu?

George.

I Krig.

No bīn.

Før at forsvare

Dit Fædreland? Hvad vil Du da i Skotland?
Du er en Britte.

George.

Kampen er mit Land,
Og hvor der er en Helt, der er min Herre.
Den som betaler meest, den tñner jeg;
Og hvad jeg tñner øder jeg. Hvis et
Der leved Folk som jeg, saa git Naturen
Til sidst af Stilstand i Forraadnelse.

(Han kaster en stor Pengepung paa Bordet.)

Nobin.

Hvad har Du der?

George.

Temhundred gamle Kroner.

Den Ballast er mit lette Skib for tung.
Jeg haaber snart at tage dem igien,
Der er jo Krig, hvad skal man saa med Penge?
De er for høje kun i Fred.

Nobin.

Temhundred?

Ei Du er rig!

George.

Ga lige fra i Aftes!

Jeg vandt dem fra en mædsket Hestespranger,
Til Straf fordi den Gavthv spilte Huden
Paa Hestene, og fored dem med Lust.

(Han aabner sit Tornister, tager en Flaske frem og
tvende Bægere, som han sætter paa Bordet; spodst)

Du drinker vel ei heller mere Vin?

Robin.

Naar den er god, et Glas immellemstunder.

George.

Du sit den ikke bedre hos en Churfyrst
I Tydssland, hos en Klobmand i Bordeaux,
Og hos en Sultan i Constantinopel.

Jeg maa vel ikke byde Dig et Bæger?

Robin.

Hvorsor ei det, min gamle Kammerat?

George.

Ei! Du har Tollerance, Taalerads!

Hvad er det nu, de Lærde kalde det?

Naa, paa fornypet Bekjændtskab!

(Klinker.)

Robin.

Tak! (de dricke.)

Din Vif

Er meget god.

George.

Ifald saa er, saa maa
Der synges til den. Drift foruden Sang
Er som en deiligt Mund foruden Kys!

Robin.

Jeg kan slet ingen udenad. Jeg har
Ei sunget muntre Viser nu i lang Tid.

George.

Det kan jeg troe! Alle skjonne Kunster
Har han paa Hylden lagt. Sy skamme Dig!
Grindrer Du den gamle Wise, som
Vi sang saa ofte, mangen kioslig Aften
I Brabant, naar den trinde flamiske Pige,
Med rode Kinder og med gule Løkker
Bag Huen, satte skylte Glas paa Bordet?

Robin.

Jeg troer jeg kan den.

George.

Bel, den maae vi synge.

(De sætte sig; Georg skenker i begge Bægre og synger)

Vil Du være sterk og fri,

Præs de røde Druer!

Vil Du staa Fortuna bi,

Mør din Ungdoms Luer.

Fro til Kampen ile vi,

Da naar Faren truer;

Hilse paa vor Blomsterstæ

Gomfruer og Fruer.

Robin.

Kort kun er den grønne Daar,

Livets Timer ile;

Snaart den hvide Winter spaet

Om den lange Hvide.

Men selv under solvgræe Haar

Nød kan Kinden smile,

Og hvor Bachus Væger staer,
Hænger Amors Pile.

Begge.

Lør af Nosen i sin Lund
Purpurvarm at syde;
Lør i Kampens rasse Stund
Tiendens Landse bryde.
Ingen Plej paa Jordens Mund
Neent er uden Lyde;
Den er lykkelig, som kun
Met forstaer at nyde !

Robin.

Hvor underlig den gamle Sang har stemt mig,
Den minder mig om mangen munter Time,
Som længst forsvandt, som kommer aldrig meer.

George.

Og hvorfor aldrig meer? Er Du alt død?
Er Du et Gienfærd alt, som seer tilbage
Paa Livet fra din Grav?

N o b i n (Elinker).

Din Skaal, min Broder!

Du lader til at være lykkelig;

Ieg var det maaſſee paa en anden Maade,

Hvis det var Skæbnens Villie.

G e o r g e.

Nu ſaa maa

Du friste Skæbnen. Hvor dan ſtaer Du Dig?

Er det dit eget Huns?

N o b i n.

Det faldes mit.

Ieg har et yndigt Barn, en færlig Hustru,

Det er min bedste Rigdom.

G e o r g e.

Ja, ja, ja!

Det er ret godt for Krigen og for Høren,

At der anlægges Børnefaberiket.

Der fyldes meget bort imellem Aar

Og Dag. Det hul maa atter fyldes. Men

Du havde jo en ældre Son?

Nobin.

Ta med

Min første Kone. Han er mit Soldat.

George.

Det kan jeg lide. Nu Bellonas Staal!

Man sige hvad man vil, det er en Dame

Som er al Ære værd. Vel har hun Fregner

Og Koparr, naar man fluer hende nær ved;

Men Hielmen klæ'er forbandet godt; og Panden

Er majestætisk, Næsen kongelig.

Nobin (drikker).

Forvar din Pung, den kunde komme bort.

George.

Saa blev jeg ei utrosteelig for det.

Teg agter ei det Mammon. Vil Du vinde

Dem fra mig? Vil Du spille Tærninger?

(Han tager Tærninger af sin Lemme, og kaster
paa Bordet.)

Nobin (gyser).

Hvorledes?

George.

Vil Du spille Tærninger
Om hundred Kroner? Hvis Du vinder dem,
Skal det fornicie mig, og taber Du,
Saa skal det ikke grømme mig. Du sidder
I Velstand, hvad er det for Dig?

Robin (afside).

Min Gud!

Er det en Styrelse fra Dig? Jam nytte
De intet. — Hvis jeg vandt? — Den arme Janny!
Hun lever, kommer sikkert trøsteslos,
Saa er der ingen Redning. Vinder jeg,
Saa er min Ned forbi; og taber jeg,
Saa er ei Neden større nu end før.

George (rasler med Tærningerne i Bægeret).
Betænker Du Dig, gamle Kammerat?

Robin.

Ja! — Jeg vil spille højest Fine med Dig
Om hundred Kroner.

George.

Det var ret! See her,

Du seer min Pung er fuld af Sølv.

Robin (tager sin frem).

Her er

Søhundred Kroner.

George.

Vel! saa lad os lægge

Dem begge her paa Bordet da.

Robin (sukker).

Velan!

Om hundred Kroner høiest Fine.

George.

Nægtig!

Geg vil begynde. (kaster) Fem og Tre er Otte!

Robin (ængstelig).

Hvad? Otte? Det var høit.

George.

Nu?

Robin (glad efter at have kastet).

Serer alle!

George.

Der vandt Du hundred Kroner. Om igien!

Robin.

Nu vel! (afsides) Kun eengang til Du gode Skæbue!

Saa aldrig mere Tørning i min Haand!

George.

Kast nu! Kvit eller dobbelt!

Robin.

Ja!

George.

Saa skynd Dig!

Robin.

Ja! (kaster; med stigende Glæde) Fem og Fem er Ti.

George.

Det var forbandet!

Men Ser og Fem er Elleve. Kvit!

Robin (nedslægt).

Kvit!

George.

Det varer mig for længe. Skal vi tage
En gang for alle om hvad der Du har
I Punjen?

Nobin (spændt).

Ja!

(Det lille Barn vaagner derinde og græder.)

At Barnet vaagner!

George.

Nu saa lad det vaagne.

Hvad siger det?

Nobin.

Vi! jeg maa tysse hende.

George.

Kast fort, saa gaaer jeg.

Barnet (indensfor grædende).

Gode Faer! Go'e Faer!

Nobin (bespændt).

Hun falder mig med Graad.

George.

Vær ingen Mary,

Spil først, så er det gjort.

Robin.

Nu da i Guds Mayn!

(Faster)

To Esser! Jeg Ulykkelige!

(Han river sig fortvivlet i Haarene)

George (ter).

Hvad

Har Gud at giere med Hazardspil? (Faster)

Gen —

Jeg To er Tre. Det gie meer end Du.

Robin (med et Skrig).

Kun Det?

George (rolig).

Jeg bruger ingen fleer. (Han tager Pungene)

Nu da,

God Mat, min gamle Kammerat! Jeg vil

Ei holde Dig. De falde Dig derinde.

Den Lille Skrager.

Robin (grüber ham i Bryset).

Nedrige Bedrager!

Giv mig min Pung igien.

George.

Saa sagte, sagte!

Du river mig Nabatterne fra Kiolen.

Robin (rasende).

Jeg river Dig Dit Hjerte ud af Livet

Fordomme Karl!

George (vridet sig fra ham).

Den lille Draabe Vijn

Har gjort ham sr i Hov'det alt.

Robin

(springer ind i Forstuen og henter sit Sværd).

Her staaer jeg!

Død eller Penge! Giv mig dine Kroner!

Hvis ikke tag mit Liv.

George (trækker).

Nu vaagner jo

Det martialske Væsen pludselig.

Det kan jeg ikke lide. Vel! En lille Prøve.

(De føgte. George saarer Robin, han tumlet hen
paa Bænken og faste sig over Bordet.)

George.

Træf det?

Robin.

Jeg haaber jeg har nok.

George.

Aa End!

Det var jo kun et Stik ved Nøglebenet.

Det bloder ikke stærkt.

Robin.

Jeg føler det.

George.

Det gør mig ondt for Dig, min Kammerat.

Men paa min Sjæl, det var Din egen Skyld.

Naar Du vil drifte, maa Du taale Niin;

Naar Du vil spille Tørninger, saa maa
Du finde Dig i Tab; og vil Du søgte
Maa Du ei glemme contre dégager.

Mobin.

Sørg for min Kone, for mit stakkels Barn,
Naaar jeg er ded.

George.

Det maa vor Herre giøre.

Jeg sorger ikke meer for Dig,
Og ikke meer for dem end for mig selv.
Jeg synger, drifker, og gaaer videre.
Og hvis imorgen hændes mig det samme
Som Dig, saa synger jeg isald jeg kan,
Det sidste Vers af Den jeg nylig sang;
Og det vil jeg nu synge Dig til Afsted.

Falmer hen den sienne Ma,

Som Du nylig kyste;

Skal Du ei paa Verdens Pe

Længer Dig forlyste;

Blemsten vîsner, Kist er Hø,

Hæt maa man høste;

Gengang skal vi alle døe!

Lad saa det Dig træse.

Der har Du tyve Krøner til en Feldtskær!

Farevel! og brug herefter Din Forstand!

(Han lægger Pengene paa Bordet og gører.)

Fauny

(Kommer med en Torvespand).

Med Glæde Fauny kommer

Lil elskete Vo.

Du skienne grønne Sommer!

Nu har jeg No.

Mit vilde Blit, min Smerte

Har rørt den Niges Hjerte.

Nu er jeg fro!

Nobin.

O vee! O vee! det er fuldbragt.

Teg maa i Grøsset bide.

Du arme stakkels Fauny!

Hvad hielper det at stride
Mod Skæbuenes Magt.

Fanny.

Hvo ligger der i Blod og Saar?

Gud! Jeg forgaaer.

Min Mand!

Robin.

Sorg for din Betty hvis Du kan!

Med mig er det forbi.

Fanny (glad).

Min elskete Robin Du er fri,

Jeg bringer her hvad Ludlam kan formilde!

Robin (fortvivlet).

Du bringer det? Ulykkelige Liv!

Det er for silde.

Jeg har forspilt mit Liv.

Betty (kommer grædende).

Min lille Moer! Min stakkels Faer! Ikke græde!
Ikke ligge paa Bænken. Betty er bange! Betty kan ikke soye.

Robin.

Kom Fanny! lad Dig trykke
Op til et blodigt Bryst.
Og Du mit Barn, min sidste Lyst!
Saa faste sig min Krylle.

Fanny (holder sit Tørklæde for hans Saar).

Begge.

Gud din Hjælp i Nøden,
Gode Gud tilgiv!

Robin.

Styrk min Siel i Døden!

Fanny.

Skjan en Faders Liv!

(Hun leder ham ind.)

Fierde Handling.

(Værelse hos Robin.)

Tanny. En Læge.

Tanny.

Saa kan jeg være vis derpaa, Herr Doctor!

At Saaret ei er dedeligt?

Lægen.

Ei Snak!

Det har ei naaet Nibbenet ret engang,

Arteria mammaria externa

Er fun læderet, og ved Compressionen

Jeg hindret har at han forbloder sig.

Han har ei mistet meget Blod; men lidt

Endeel af Sindssurolighed. Han sabler

Bestandig om et dse i Morgen tidlig!

Om Klokk'en tre. Det er det værste! Eh!

Man har Exemplar paa, at mangen Sys
Jest hensov til bestemte Klokkeslet,
Fordi han troede det.

Gauny.

Sjondt det se Tabel,

Og sjondt I vere san forsikret om
At alt er Phantasie; saa har I ret!
Deslige Griller ere farlige.
Og dervor, tænker jeg, det er vel bedst
At stille Uhret over Klokk'en tre,
Naar næste gang han slumrer ind. Naar da
Han vaagner, vil han troe, den føle Time
Er overstuet. Er først Frygten borte,
Saa er vel ogsaa Hjelpen nær. Ei sandt?

Løgen.

I taler som en suuld erfaren Kone.
Har I studeret Medicin?

Gauny.

Nei aldrig.

Lægen.

Man skalde troe det. I det mindste har I
Dog hørt et Curs om Physiologien?
Pathologien er Ier velbekendt!

Fann.

Paa ingen Maade! Hvad jeg siger lærer
Jo sund naturlig Menneskeforstand.

Lægen.

Ja seer man vel! Og Menneskeforstand
Den læser man sig ikke til af Bøger;
Det har jeg selv erfaret.

Fann.

Min Herr Doctor!

I er en god, en hielysom Mand, det veed jeg,
Og I vil staae mig bi i Nedens Lime.
Seer I — jeg maa forlade Eder og
Min stakkels Mand! Jeg maa et Wrind ud
Saa silde som det er!

Lægen.

Gaae I med Gud!

Han er forbunden; nu beroer det kun
Paa at han ligger stille. Hvad især
Nødvendig fordres er, at smukt han holder
Affecken i Hornustens stramme Osile.
Naar I er borte vil det bedre skee,
Saa falder alle Suf, Lamentationer,
Haandtryk, og Blif, og hvad det hedder, bort.
Gaae I! jeg skal vel vaage ved hans Seng.

Fann y.

Gud lenne Jer! jeg kan det ei!

Læge a.

Ei hvad!

Enhver kan komme let paa Knæene
I disse Tider; jeg forlanger intet.
Min Datter ikke har Jer dog saa liær!
Hun lører meget af Jer; sidder gørne
Og sladdrer med Jer, naar I strikke Stromper.
Ei sandt? Den Pize lører godt?

Fann y.

Tilvisse!

Lægen.

Gaa I med Gud! jeg skal nok vaage for jer!

Robin (indensfor).

Min Fanny!

Lægen.

Oliv I her! Jeg skal nok give
Ham lidt at drikke. Har I kun en Vibes?
Har I Tobak?

Fanny.

I vinduet derinde.

Lægen.

Bal, og i Pulterkamret har jeg funden
En gammel sonderslidt Pharmacopie.
Gud veed hvor den er kommet der?

Fanny.

Vi have

Og andre Morskabsbøger, hvis I vil —

Lægen.

Jeg læser aldrig for at more mig,
Men for at lære noget.

(Robin Falder.)

Ja! ja! ja!

Nu kommer jeg! Naar sig en Patient
Faaer sig et lille Flupestik ved Halsen,
Saa troer han strax, det hele Solsystem
Er kommet af sin Ligevoegt. Taalmodig!

(Han gaar.)

Fanny (allene).

Det er besluttet! der maa voves alt.
Jeg gaaer i Merket ud til Ludlams Hule.
Snart er det Midnat. — Dette lille Guldkors,
Min Moders Gave paa sin Gotteseng,
Jeg lægger til de Hundredoghalvfems!
Og Bettys lille Skee, og Solymedaillen
Af hendes Spareposse! Mine Klæder,
Mit Silketørklæd og det fine Lagen
Fra Brudesengen. Af det kan vist ei
Forstaae; det gior ei firehundred Kroner;
Men saa skal mine Suk og mine Taarer
Og mine varme Bonuer giøre fyldest

Før Manglen i den skyldte Sum. Og hvis
Det ei kan være andet — nu saa vil
Jeg gøre ne dee for Dig, min Robin, hvis
Mit Lis kan rædde Dit!

Farvel min Mand! min Elskelige!
Din Fanny gaaer i Graven glad for Dig.
Af stakkels Betty! arme Pige!
Ek aldrig meer Du favne mig?
Die Fanny! Lad ei Taaren rinde,
Om end i Hulen flyde skal dit Blod!
Nu gjælder det at vise Mod
Og Trostab som en Egteqvinde.
Farvel min Mand! min Elskelige!
Din Fanny gaaer for Dig i Graven glad.
Og Du, min Betty, arme Pige!
Hjæl skal vi aldrig skilles ad!

(Hon gaaer.)

Riddersalen paa Borgen.

(Gammel gothisk, stor og hvælvet. Et stort Bord af
Ebenholst med drciede Sneglebeen staer midt paa
Gulvet, opfyldt med Manuscripter og Pergaments-
ruller.)

K l a r a

(kommer med en Vorstabel i sin Haand).

Her er jeg da! End smørter det min Haand,
Saaledes har jeg maattet dreie Nøglen.
Det lader til, her har ei været Tolf
I mange Aar. Dog har i Nat min Tante
Bestilt mig hid. (smilende) Min gode Onkel Harry!
Den gamle Tom! Jeg mørkte de var bange.
Jeg frygter ogsaa, men for Williams Liv,
Deraf det kommer vel, min Phantasie
Faer ikke Tid til ørkesløse Frygt.
Min Fader holdt os Born fra Overtro,
Og satte Ammen ned i Fangetaarnet
Hvergang hun kom med sine Eventyr.
Det var lidt haardt. Hun maatte tit derned.

Hun kunde aldrig høre Mollen suse
Dybt under Borgen, aldrig Klokkens ringe,
Og aldrig faldt en Kiedel fra sit Smi,
For strax hun havde sin Historie.
Saa maatte hun i Hullet slakkels Grethe!
Dog vandt vi Born derved. Hvor her er fisvet.

(Seer paa Gulvet.)

Hvad ligger der? En stor sslymret Stage
Med Vorlys i. Det lader, som den eengang
Var tabt af Haanden i Torskrækkelse.
Men o jeg elsker denne Riddersal!
Hvor dog det er høitideligt! Og selv
Det Skrækkelige har en egen Pirren.

Her sad de gamle Fædre
Ved breden Bord,
For Dagens Fest at hædre
Med Gammensord,
I Staal, som halve Guder,
Med Blus paa Kind;
Fra farvebrændte Nuder
Fled Solens Skin.

Det kunstigstaarne Væger
Med Druesaft,
Som Hiertet vederqvæger,
Gav dobbelt Kraft.
Hsit for de hulde Konee
Da Skalden sang,
Og mellem Harpens Toner
Lod Vægrets Klang.

Hvor er den gamle Vælde ?
Mon Kraften doer ?
End staae de stærke Fielde
Saa hsit som før.
Men længe sank i Dalen
De visne Lov ;
Nu sørger Niddersalen,
Bedækt med Støv.

Mon jeg vel sørge fulde
For her var skjnt ?

Af Vintersneens Kulde
Staaer Vaarens Gront.
Hvi klynke blandt de Dode
I Gravens Læ,
Naar nye Frugter gløde
Paa Livets Træ?

Ga William! Du skal etter hæve Dig
Fra Dalens Hytte til den stolte Borgsal.
Som David skal Du fælde Goliath,
Med Kampestenen i din Hyrdeslynge.
Din hvide Stav skal trylles til en Landse,
Din Hat til Hielm, din Taske til et Skold,
Og Oldtids rustne skolte Adelsværd
Skal ydmygt boie sig imod din Skulder.
Da skal i denne buchvalte Sal
Vort Bryllup staae;
Og mine Stammefædres Helteskygger
Skal glæde sig, at Livet ei er dødt;
Men at en Kilde spinger frem paa ny.
Naar gamle Vald er sløppet og fortørret!

(Hun sætter sig ved Bordet.)

Her ligge disse gamle Skrifter! Ja
Hvis kun man kunde finde Nede i dem.
Det maa min Tante hælpe mig lidt med.
Man kan ei se! — Jeg tage vil den store
Solvlysestage der paa Gulvet; tænde
Dens Lys, og slukke saa Vorstabelen.

(Hun tænder de tre lys.)

Hvad ligger der? Et gammelt Pergament,
Heel tæt beskrevet, og med mange Øpletter
Af Fugtighed. (læser) "Balladen om Fru Klara,
Det hvide Gienfærd, paa det gamle Blackstone."
Blackstone? Det er jo dette Slot! Om Klara,
Min Navne? Tante hedder ogsaa Klara.
Det Navn maa være gammelt i vor Slægt.
Den maa jeg læse! Men den er udslettet
Paa mange Stæder. Det vil koste meget
At faae en Mening ud deraf.

(En sagte Musik, som Klara ikke mærker, begynder
nu naar hun tier, og hører op naar hun taler.)

(Hun læser)

"Hør Du som finder Liden lang
Bred Lampens blege Lue!

Heg synger Dig en gammel Sang
Om Borgens første Frue.

Hun glimred rigt i Edelsteen,
Nu ligger hendes mørre Been
I linnedhvide Klæder
Bag Gulvet, hvor Du træder."

Hielp Himmel!

(Hun springer op med Pergamentet i Haand.)

Der? Ja ved himlen Brøderne var løse!
Det mørkede jeg tydeligt. Gud! sad
Heg på min Stammemoders Løg?

(En sagte Sorgemusik)

Nu maa

Heg læse meer. Det er en gyselig,
En svær Misgjerning, som desværre jeg
For silde skal opdage. — Pergamentet
Er plettet her; jeg kan ei finde ud
Deraf. Hør er det atter løseligt.

(læser)

"Da hendes Barn nu døde snart,
Fordi hun ei det hæged;
Og da med hendes Flaneart
Hun Hierterne bevæged;
Da —"

Atter udslukt, atter uden Mening.

(Musikken stiger og udtrykker Eidenstabelighed.)

Nagtet alle mugne Pletter, al
Udvæssning, maa jeg giatte mig til Nesten.

(læser)

"Jis! Oven hen til bratte Strand
Henlofted hendes Egtemand.
Nu ligger han begravet
Hvor Stenen staer i Havet.

(Stærke truende Toner.)

Hvad maa jeg høre! Hundred Gange saae jeg
Den spidse Steen imellem Bølgerne,
Naar jeg om Aftenen stod ved Solens Nedgang.
Tit sad en Maage følt paa den og skreg;
Og stirred hen paa mig! — Her bliver Skriften
Saa rød som Blod, men mere tydelig:

(læser.)

"Netsærdigheden flimrer ei,
Snart følte hun det værre;
Hun maaatte gaae den samme Vej,
Som hendes Egtcherre.

Her Voleren i Nidflørhed
Har hende stødt med Dolken ned.
Hun laae med blege Miner
Bag blodige Gardiner.

(Sørgetoner)

En Kiste nu bag Alstret staaer,
Kun fyldt med Grus og Stene;
Men hver en Nat Fru Klara gaaet
Sørgmodig og allene.
Til Straf for hendes Ødselhed
Af vindetrappen op og ned
Marvaagent maa hun trappe,
Med husligt Nøgleknippe.

Og dybt i Hulen, hvor hun først
Sin Voler satte Stevne,

Der maa hun nu med blodig Tørst
Letſindigheden hævne.

Maa give Hver, som give bød,
Men straffe strax med bedste Ød,
Den dvælende Betaler,
Naar Tiden han forhaler.

(Cæser det ſidſte Vers med ſtigende Følelse.)

Tørst naar en Ms af hendes Slægt
Paa denne Borg vil bygge,
Som tager i ſin Varetægt
Den arme, blege Skygge ;
En Ms uſkyldig, huld, og reen,
Som lader hendes trætte Been
I Chistenjord begrave ;

Da — — ”

Altter flettet ud !

(Holder Pergamentet utaalmodig for Eysen.)

Hvad da ? Hvad da ?

(Bød at holde Skriflet for Eysen mørkner hun den modſatte Side af Ridderſalen ; i det hun nu tager det

tilbage igien; staer den hvide Kone lige over for, bag den Stol hun sad paa, læner sig til Ryggen med sammenflyngte Arme og betragter hende vemondig.)

Den hvide Kone.

Da saaer hun No i Graven!

Klara (yderst forsærdet).

O min Gud!

Frels mig! Der staer hun med sit Negleknippe!

Ave Maria!

(Melodier udtrykke hendes Forsærdelse, og det Høitideslige i Dieblikket.)

Gienfærdet

(under Mellemklang af gyselige Sørgetoner.)

Klara! Frygter Du

En lustig, let, en ulyksalig Skygge?

O skænk mig atter No!

O skænk mig atter No! Du kan, Du kan!

Begrav de trætte Been! (peger paa Jorden)

Her ligges jeg, med Strikker sammensnort;

Mit arme Hoved skændigt bundet ned

Med Hælene. Linkisten er saa træng!

Begrav i Christenjord din Stammemoder!

Du rødder mangt et Liv!

Thi nede — dybt i Hulen — kold og grum, —

Som Havets Bolge der har dræbt min Husbond

I Morgendæmringen — jeg myrde maas

Som følesløs Natur,

Mens Hiertet brænder i sin Skørtsild.

Førlos mig!

Bring mine stovbedælte Been til Graven!

Lad Sixlemæsser synges over mig

Førbi den føle Ludlams Hule!

Men skynd Dig,

Før Morgenhanens Gal,

Skal ei dit Smil forvandle sig til Tærer!

God Nat!

Jeg kommer aldrig meer, naar selv Du vil.

Ned mig en Seng af fire lange Fiole!

Jeg er saa træt!

Farevel!

(Hon synker i Terden)

Klara.

O himmel Hjælp! Maria! Alle Helgen!

Sir Haren Turner, med Tom og alle Borgens Folk,
styrter ind med Fakler. Borgkapellanen foran med et
Nøgelsekar.

Chor.

Hun skriger! Af den Arme!

Maria sig forbarme.

Hun ligger bleg paa Jorden der!

Hvo vover sig vel nær?

Gaa Broder Martin I foran!

I er en from, behiertet Mand.

Om Herved end vil spøge

Saa kan os Himmel frie.

Munken.

Jeg vil begynde med at rege

Og læse Litanie.

*) Signum salutis impone Domine

Super hanc domum! et non permittas

Introire in eam angelum percutientem.

*) Sæt o Herre din Fræsels Tegn over dette Huus, og
tillad ei Jordærvelsens Engel at betræde det.

Chor.

* Omnes sancti Angeli et Archangeli,

Orate pro nobis! Amen.

Sir Harry (ilert til Klara).

Bedste Klara, elskete Datter!

Hæm din Angest, reis Dig atter!

Lusten her er tung og qvalm.

Chor.

Lusten her er tung og qvalm.

Munken (kommer Røgelse paa Ilden),

Aabner Vinduet, lad Lusten

Vlande sig med Virakdusten!

Saa er den ei længer qvalm.

(Man aabner et Vindue)

Chor.

No paa Fieldet, No i Dalen!

Neden under Mættergalen

Venligt slaaer i hien Alm.

Klara (som har fattet sig noget, peger forsædet hen for sig og siger :)

Der sank hun ned!

* Alle hellige Engle og Erkeengle heder for os! Amen!

Sir Harry.

Hvem elſte Klara?

Klara (flaær Hænderne sammen).

O Gud hvad maa jegaabenhare!

Tom.

Her er ei Stedet, her er ei Tiden,

Dvæle vi her, da troer mig, kun siden

Vorder vor Tak.

Sir Harry.

Allt kan i Fred man afgisre siden!

Lad os forlade det føle Gemal.

Chor.

Lad os forlade det føle Gemal!

Munken.

Miserere Deus! secundum magnam misericordiam tuam, et libera nos a malo! *)

Choret.

Amen!

(De gaae.)

*) Forbarmes o Gud for din store Barmhertigheds Skyld, og fri os fra det Onde.

Femte Handling.

Gudlams Hule. Mørkt.

Fannu (allene).

Her er jeg val! Derhenne hvælver sig
Den gyselige Hule. Der kan ikke
Nu være længe til Dagbrækningen.
Det er saa holdt! Det graaer alt i Østen.
Den vaade Dug opfylder Mattelusken,
Den er ei faldet end. Saa skynd Dig strænge
Netsærdige, før Solens Purpur kommer.
Lad alt da være overstridt. O Gud!
Skal Morgenduggen, naar dens Perler synke,
Opreise Haabets Blomster? eller skal
Den fugte Sandet kun paa vore Grave?

(Gaaer hen til Brønden og lægger de Penge og Sa-
ger, hun har, paa Randen; derpaa træder hun angst
ud af Hulen igien og knæler i Forgrundten.)

Strænge Fru Ludlam i Viergenes Slotte!

Dig nu tilhører min Skæbne, mit Liv!

Naadig Dig viis! ved din fugtige Grotte

Knæler en tro, en ulykkelig Viv.

Ei for at vinde dit Mammon hun banker

Drøsig paa Manden af sneehvide Brænd;

Vakkende hid hun med Taarer kun vanker,

Før at afbede den Elskedes Synd.

Vær nu ei grusom; tag hvad vi eie,

Skaan kun hans Blod!

Men — hvis kun Blodet kan Synden opveie,

Bel! til at dse for min Mand har jeg Mod!

(Hun sidder nogle Dieblik stille knælende, med Hænderne forslagte paa Brystet, og venter sin Skæbne. Man hører Noget pusler i Baggrunden.)

Fanny.

Der kommer hun! O Himmel staa mig bi!

Den lille Betty (kommer grædende).

Moder! Min Moder! hvor blev Du af?

Fanny (springer op).

Hvad hører jeg! Min Bettys Møst.

Betty.

Der er Du!

(Løber hen og omfavner hende.)

Fanny.

Betty! mit elskte Barn! er det en Drom?

Er det Dig selv?

Betty.

Betty gaae med Moder! Betty tor ikke blive
hiemme hos den fremmede Doctor!

Fanny.

Hvorledes kom Du her den lange Vej?

Betty.

Betty fulgte Moder i Hælene. Kom Moder!
Ikke gaae ind i den fugtige Hule.

Fanny.

Ulykkelige! (Tager hende i sine Arme og kysser hende.)

O min Gud! var det
Fordi jeg skulde sige Dig det sidste
Farvel, mit elskte Barn?

Betty.

See, såde Moder!

Den rare hvide Frue, som der sidder
Paa Bænken henne!

Fanny (sætter Barnet ned i Forskrækkelse).

Hvor? Jesu Maria!

Betty.

Derhegne Moder!

(Den hvide Kone sidder i Baggrunden ved Brønden,
i Skinnet af en blegblaau Straale, som falder ned
fra Loftet tvers igennem Hulen.)

Betty.

See, hun vinker mig!

Hun viser mig en Kage! Faaer jeg den?

(Barnet løber hen og omfavner den hvide Skikkelse;
denne flynger sine Arme om Barnets Hals.)

Fanny.

Gud frels mig! Betty, kom tilbage Betty!

Min Betty kom!

Ludlam.

(stryger Barnet tre Gange med Fingerspidserne fra Vand-
den ned over Skuldrene, saa der strax falder i en
magnetisk Søvn. Til Fanny stræng og rolig).

Hvad vil Du i min Hule,

Fervonne Dødelige?

Fanny.

Strænge Ludlam!

Tilgiv! Jeg vil — jeg kom for at betale
Min Nobins Giæld.

Ludlam.

Du bringer Kun det Halve.

Fanny.

Lidt meer! Jeg bringer alt hvad jeg formaer.

Ludlam.

Men Kun det Halve!

Fanny.

Strænge Moder Ludlam!

Tilstalke tag! Han eier intet meer.

Ludlam.

Når Solens første Straale falder ind

Paa Brøndens Rand, og speiler sig ei i
De firehundred blanke Sølverkroner,
Saa maa min Skyldner dee.

Fanny.

Barmhertighed!

Ludlam.

Vetal mig mine Kroner!

Fanny.

O staan hans Blod!

Ludlam.

Hans Blod for mine Kroner!

Fanny.

Tag mit!

Ludlam.

Det er ei hans.

Fanny.

Saa vser jeg med ham!

(vil gaae)

Ludlam.

Oliv Fanny! Du kan redde ham! — Du kunde
Hvis Du har Mod.

Fanny.

Mod? O til alt! Sig frem.

Lundlam.

Giv mig hans Barn!

Fanny.

Min Betty! Alle Helgen!

Lundlam.

Giv mig hans Barn! saa faaer jeg Robins Blod.

Fanny.

Nei, nei!

Lundlam (mildere).

Frygt ei! Jeg vil ei dræbe hende.

Vi elste Børn, vi Kildens, Flodens Nander.

Jeg vil opdrage hende til en Havfru,

Forvandle hendes Halvdeel til en Fis

Med smukke Sølvskål. Men hendes Haar

Skal blive græt, som Søgræs. Ansigtet

Beholder hun, samt Arm og Bryst, og Hænder.

Smukt vil hun syuge for Dig mangt et Qvel

Ned salten Strand. Du vil gienkiende Betty

Om Aftenen under Grædepilens Grene;
Men — hun vil stirre selesless paa Dig,
Thi Havets folde Mā har ingen Siel.

Fanny.

O Gud! O grøsselige Ned! Nei aldrig!
Paa en uskyldig Engels rene Siel
Vil selv Du hævne Dig? — Saa tag hans Blod,
Tag mit! Blodtørstigel! Lovinden veed
At rædde sine Unger.

(Hun løber hen, riber Barnet af hendes Skoeb og
trykker det til sit Bryst.)

Betty (vaagner, smiler, klapper hende paa Kinden,
kysser hende og siger :)

Min søde Moder!

Fanny

(Knæler med Barnet og strækker det mod Hjimlen).

Du som i Skyen troner i det Heie
Hos Faderen i Salighedens Hjem!
Som smilte til de Smaae med kierligt Sie,
Og sagde; Himmelnen tilhører dem!

En Engel smiler her til dine Himle,
Fra Moderbrystet fuldt af Kærlighed;
O send en Skok af dine Engle ned!
Dg ræd os af det Svælg hvori vi svimle!

(Hun har neppe endt disse Ord, før man hører høis
tidelige Toner af et sig nærmende Liigfølge. Fanny
træder til side. En fort Liigfiste bliver langsomt
baaret over Skuepladsen, fulgt af Sir Harry Ture
ner, Miss Klara, Borgkappellanen og Borgens
Huusfolk, alle med Fakler i Hænderne. Man hø-
rer Borgklokkens ringe noget borte. Imidlertid
sidder Ludlam ubevægelig i Hulens Baggrund, som
en Støtte med stive Hine, uden at nogen af Fol-
get lægger Mærke til hende.)

Choral (først uden for).

Jorde vi de trætte Been
I den sille Natteskylge!
Bag den mørke Øggegreen,
Hist hvor Matternale bygge.
Ovidre skal de Dødes Ven
Venligt om Opstandelsen.

Liigfolget

(Kommer paa Scenen og gaaer over den).

Hersker over Død og Liv,

Lad den Arme Maaden finde!

Kærlighedens Gud tilgiv

Stovet af en Synderinde!

Udslet hendes Brode svar,

Du, som Verdens Synder var.

(Bag Skuepladsen.)

Ei usalig Skygge meer

Svæve bleg i natlig Kummer.

Skenk i Jorden hendes Leer

Den forsynste, sode Slummer!

Og naar Graven lukker sig

Svæve Sælen frelst til Dig!

(Under denne Sang siger Fanny:)

Er det en Drøm? En natlig Alabenbaring?

Et Varsel? Saae jeg ikke Ridder Turnre,

Miss Klara — alle Borgens Folk? Kaplauen?

Liigkisten! herte Alang, saae Fakkelfolge?

Jeg hører deres Sang endnu! Nu staae de

Vaa Kirkegaarden, sænke Liget ned
Med Snorer i en nylig fastet Grav.

(Næppe har hun sagt disse Ord før Ludlam reiser sig
med opstrakte Arme og siger i det hun forsvinder:)

Jeg er saa let! Jeg svæver op til Himmel!

(Hulen lukker sig pludselig.)

Fanny.

O Himmel rød! Hielp! hielp! hvad Kogleri!

(Hun flygter med sit Barn.)

(Mogle Minutters Taushed. Der paa hører man en sagte
Marsch, kedsaget af et Thor langt borte. Det kommer
alt nærmere.)

Biergskotterne

Gaae under Sir Divers Anførel over Skuepladsen,
med Egelov i Hjelmene og synge:)

Nu hjem med Sang,

Og Skoldellang,

Igien ved Monas Smile.

Dens Straaler gaae

Som Straaler gaae

Førvorne skoske Pile.

Som Mona rund
I dunkle Lund
Det blanke Skold sig hvælved,
Og i den sille Midnatstund
De stolte Mure hvælved.
Thi Kraft gif frem
Og filte dem,
Da sank de svage Volde!
Og jublende med Seier him
Vi slæg paa vore Skolde.

(De drage forbi.)

Tidlig Egn udensor en Bondehytte. Tidlig Morgen.
Sir John Bull. Sara Nickels.

John Bull
(Kommer ganske fortvivlet ud af Hytten fulgt af Sara.)
Det maa Fanden holde ud! En Fiærdyne som
en Stegemassine; en Hytte som en Vagerovn.
Myggene har stukket mig den hele Nat. See mine
Hænder! De ere saa rødvæblede som vindruer.

Sara.

Det gaaer snart over igjen Falil! naar J bare
stryzer Jer med lidt Blyvand.

John Bull.

Nu for Satan, saa lad mig da faae Noget i en
Hast!

Sara.

Gud hielpe mig fattige Enke for Blyvand! Gid
jeg havde Brendvand, saa sif det endbaa vore hvad
det var.

John Bull.

Sikken en Hex! Er det en Vertinde? Hvad hed-
der J?

Sara.

Sara Nickels, min Gaer!

John Bull.

Nickels! Navnet svarer til Kjællingen, og Kjæl-
lingen til Neden.

Sara.

Nu ja Falil! det er jo godt at det Enne sva-

ter til det Andet. Jeg er en skikkelig Kone. Men jeg har en Son, det er en stor Mand!

John Bull.

Hvad er han?

Sara.

Han er Vaabendrager hos en Soldat.

John Bull.

Det er en hei Post. Det var bedre han blev hjemme og hjalp jer med Hunsholningen.

Sara.

Det gør han også! Han hjælper mig ørligt med Middagsmaden hver Dag.

John Bull.

Laver han den da?

Sara.

Nei, han øder den Fall!

John Bull.

Hvad er Klokk'en? Mit Uhr staer! Altting er i Wilderede.

Sara.

Den kan vel snart være henimod fire.

John Bull.

Hvor faaer jeg ende paa denne Morgenstund?
Jeg har vredet mig, som en Steg paa et Spid-
hele Natten.

Sara.

I skulde blevet hos Ridderens, saa havde I
havt det bedre. Men nu kommer Jeres Karl vel
snart med den anden Hest, saa kan I reise videre.

John Bull.

Phrr! Jeg er ganske fasiende! Har I ikke noget
man kan styrke Maven paa, i den kolde Morgenluft?

Sara.

Jo! En Potte Vand, hvis I vil driske af Gade-
karet; for vi har ikke andet, uden naar det regner.
Men saadan om Morgen'en er det deiligt klart, inden
Hestene har været der og stampet det tykt.

John Bull.

Gid jeg nu havde Een af de Poeter her, som
lyve saameget om Landlivets Behageligheder! Jeg
skulde tringe ham til at driske af Pytten med min
Vidse!

Sara.

I maa dog være glad, at I ikke blev lam paa
det venstre Bagbeen, ligesom Eder Hest. Saalænge
man har hele Lemmer er det endda en Trost.

John Bull.

Giv mig ikke gal i Hovedet, Du Her!

Sara.

Gud bevare mig fra at giøre Folk til andet,
end de de ere.

(Hun synger med flingrende Trimulanter)

Sanct Catrin i Paradiis!

Lad mig ogsaa ligeviis,
Stige snart med Lærkeflugt
I den aarle Morgenlust.

John Bull.

Flugt og Lust rimer hun Gud hølpe mig sammen!
Altting er slet her i Huset, lige til Nimen.

Sara (synger.)

Lad mig som en Rosenbusk
Dufte St. Hieronimus!

Falder Bladet fra sin Stille,
Nu saa er det snart bestilt!

John Bull.

Taaer jeg flere saadanne Æm paa fassende Hierte,
Kælling! saa taaer jeg Eder ikke inde for Noget.

Sara.

Af der kommer Dick tilbage fra Krigen!

John Bull.

Hvad for noget?

Sara.

Af den skære Dreng! See hvor han kommer
flæbende.

(Dick kommer belæst med afspillige Hjelme, Skioerde,
Spyd o. s. v., deriblandt nogle Røsseroller, Potter
og Stegespid. Det er sat saa kunstigt omkring ham,
saa man næsten ikke seer andet end en bevægelig Ph-
ramide af Armatur og Kiekentoj.)

John Bull.

Hvad Tanden er det for en bevægelig Trophæe!

Sara.

Af det er intet Fæ! Det er mit kædelige
Barn, som kommer med Bytte fra Krigen,

Dick.

Noe! Sara!

Sara.

Er Du der igien, bitte Son! O Gud skee lov!
Jeg var saa bange, Du skulde kommet noget til, ved
Stormlebninjen.

Dick.

Lad mig løsсе af! Jeg havde aldrig troet, Hob-
ber og Jerit var saa varmt, inden det blev smelset.
(Han kaster altid paa Jorden)

Sara.

Iha! Hvad bringer Du der altsammen?

Dick.

Bytte! Hurra! Skandsen er vundet! William og
jeg delte Eren. Han var den Første paa Muren, og
jeg var den Sidste. Han tog alle disse Stormhuer
og Pandere fra Nørndene, og jeg alle disse Potter
og Pander fra deres Kvinder og Børn; thi det er
en vigtig Ting i Krigen, at man ødelægger Maga-
zinerne. William kommer om et Døblifik herforbi,
med Sir Harry og Frøken Klara, samt hele den øv-
rige Armee. Vi traf dem henne paa Kirkegaarden

ved en tiligbegegnelse. Er der Nogen døde? Alle
Mennesker levede jo endnu igaar, da vi reiste?

Sara.

Gommeli min Dreng! har Du nu løbet Storm?
Fortæl os dog noget! Hvordan gif det til?

Dick.

Saa bild Jør ind, her er en Skandse,
Hvor denne Suppepotte staer.

Nu kommer jeg da med en Landse,
Og usorsæd i Doden gaaer.

Nu i Trompeterne de tude:
Dræng, dræng, dræng, nu usorsagt!

See nu begynde vi, giv Agt!
Nu er det suart med Skandsen ude!

See Morder! J er af de hule,
J forestiller en Kanon!

Og Herren der, en typ Person,
Han kan vel gielde for en Angle!

Nu syres! hilse den Ulykke!

Nu falder Muren med en Klang.

(Han slaaer Potten itu med Landsen.)

Det var et flont Bombardement!

Ei sandt? Det var et Mesterslylle!

Nu fyres langtsra med en Morter,

Nu tages Byen med et Skaal.

Og ved en Flaske øgte Porter

Vi driske Hætemodets Skaal!

John Bull.

Du er en salt Hund, kan jeg mærke.

Dic.

Ta vist, det er engelsk Salt! giv det noga
komme her vel!

John Bull.

Der kommer Jack med den anden Hest. Jeg
er gal at jeg staaer her længer.

Sara.

Han betænker mig dog lidt for Huuslye og
Matteleie, min Fader! Jeg er en fattig Enke.

John Bull.

Seer I den Guinee?

Sara og Dic.

Ta vi giv Falil.

John Bull.

Den skalde I faaet, hvis I havde været artige.
Men da I har været grove, saa lader jeg den ud
i Gadekørret. Nu kan I fiske den op i Morgen,
naar I drinke Andemad, med Underne.

Dick (snapper hans Hat af Hovldet, klaverer op
i et Træ og siger:))

Seer han den Hat?

John Bull.

Vil Du hid med min Hat, Du Satans Menneske!

Dick.

Den skal seile ud og hente Guineen igjen.

John Bull.

Vil Du skynde Dig at give mig min Hat, mit
Friheds Tegn! Hvad er en Engelsænder uden Hat?

Dick.

Pung ud! Ellers syver din Frihed ud i Gade-
kørret til Vildgjæssene.

John Bull.

Der er en Guinee! Du Barbar!

Dick.

Giv den til min Moder!

Joh n Bull.

Der, Du gamle Her!

Sara (tager den og neier).

Tusindtak Falil! Det er dog artige Folk disse
Engelsmænd! De har saamange Penge.

Dick.

Og der er din Frihed!

(Han kaster Hatten til ham.)

(Man hører en Marsch af de sig nærmende Krigere.)

Joh n Bull.

God dam! der komme de. Jeg forfolges paa
alle Kanter. Men hvad bryder jeg mig om det?
Jeg er riig, og min Borg har Naturen beføret.
Jeg slutter mig inde paa mit Slot, spiser Plump-
budding! drifker Porter! synger Britannia leve!
og leer ad Ter allesammen!

(Han gaaer.)

Dick (som er steget ned).

Kom Moder!

Sara.

Hvor vil Du hen?

Dick.

Lad os see om vi kan finde den anden Guinee
i Gadekøret.

Sara.

Det vil holde haardt, bitte Søn!

Dick.

Det vil før holde blødt, hvis den ligger i Mud-
deret.

Sara.

Jeg veed ikke hvor den stakkels Dreng har faaet
alt det Mod fra? Lige fra Stormen skal han ud i
Gadekøret. Han skyer hverken Ild eller Vand!

Dick.

Vi vil fange nogle Karusser og lukke dem op,
saa finde vi nok Guineen til sidst. Kan J ikke huske
det Eveltyr J selv har fortalt, om Ningens, der
laae i Fissen?

Sara.

Jo det kan jeg dogtig! Men lad os nu blive
lidt først og høre paa den deilige Musit!

(Marsch. Sir Oliver, William, en Troop Biergfolk.
Sir Harry Turner, Miss Clara med Folge.)

Oliver.

Mens varmt jeg tæller hver en Ungersvend
Af Egnen, for den siældne Tapperhed,
Hvormed han har bevist sit Krav i Nat
Paa Kongens Naade, Fædrelandets Agt,
Maa jeg især udmarké William Robin.

Den unge Helt, der først med Sværd i Haand
Paa Muren stod; mens Fiendens Angler pebe
Forgivæs om hans Tindinger; som virked
At Britten slagen af en panisk Skræt,
Os gjorde Stormen let og Seiren sikkert.

Udmærket Handling har sin egen Løn
I Edlings Hjerte; men det glæder Manden
At være aagtet dog for hvad han er
Af en erklaendtlig Samtid; derfor har

Hans Majestæt becoret mig, sin Dømer,
Med den for mig høist glædelige Pligt,
Paa Grænsen, for vi stilles ad til Aftæde
At hædre Dig med Ridder slaget, William!
Knæl for din Gud!

For Kongen og den gamle Hovedsmænd
Der staer for Dig, og som, i det han røret
Din Skulder i Trefoldighedens Navn,
Indlemmer Dig i et ørværdigt Samfund!

(William knæler, der stødes i Trompetter.)

Oliver (slaer ham til Ridder.)
Beskyt som Christen den katolske Kirke!
Værn for din Konges Throne, som en Helt!
Vær Enkers og vær Faderleses Ven!

(Trompeterne lyde, Oliver omfavner ham.)

Klara. (Henryet assides.)

Nu er hans Stav forvandlet til en Landse!
Hans Hat til en Hjelm! Hans Taske til et Skold!
Og Olds blanke stolte Heltesværd
Har ydmygt bojet sig imod hans Skulder!

Dick (kommer frem med Sporerne).

Victoria, min gamle Kamme — Hille —
Den — den og Kritte! — Om Forladelse
Herr Ridder, vil jeg sige. Lyster Eders
Velbyrdighed, at jeg som Vaabendrager
Maa spende Sporerne paa Eders Stovler?

William (venlig).

Min gode Dick!

Dick (i det han spender dem paa).

See hvor nedladende

Hans Høihed er! (græder) Hu hu! Gud lønne Jer
At ei J har forglemt den stakkels Dick!
Skal han nu ogsaa staaes til Vaabendrager?

Oliver (smilende.)

Nei det behoves ei!

Dick.

Det er mig kiært!

Thi jeg har altid haft en Aversion
For Kæpperyggedands, om ogsaa den
Var nok saa lempelig og gravitæst.

Oliver (med en Egekrands.)

Tarvel! vi skilles ad. Naar næstegang
Trompeten falder, veed jeg vist, hvor jeg
Kan finde Helte mellem Klipperne.

Hav Tak endnu engang hver enkelt Mand,
Som stred i Nat! Han være sig bevidst,
At et uvisneligt, et helligt Lov
At denne Egekrands tilhører ham.
Men, da det ikke ssmmer sig at skille
Den sonder Blad for Blad, saa tag den William!
Og giem ven til Erindring om i Dag!

William.

Herr Oberst en Skotte maa slae for sit Land,
Det er jo hans Kald og hans Pligt;
Saa giorde de Fædre, hvad læse vi kan
I Skialdenes Digt.

Og naar de kom hem fra den blodige Dands,
Da skænkte de Mona den hellige Krands.

Thi Helten bør Krandsen kun binde
For Skjænheds Gudinde;

Og Skønheden aldrig forgaaer. —

Hvert Old, og hvert Aar

Har sin egen, sin blomstrende Vaar.

Chor af Krigere (gientage hvergang den sidste Sætning)

Thi Helten ic.

William.

Druiderne flygted ved Præsternes Bon,

Og Mona vor Klippe forlod;

Men Tomsen Maria nu dobbelt saa skøn
For Alteret stod.

Og naar de kom hiem fra den blodige Leeg,

Da skænkte Maria de Kransen af Eeg.

Thi Helten bor Kransen kun binde

For Skønheds Gudinde,

Og Skønheden aldrig forgaaer. —

Hvert Old, og hvert Aar

Har sin egen, sin blomstrende Vaar.

Choret.

Thi Helten ic.

William.

Hvi hørne de Krandse da stedse paa Steen?

Hvi stedse paa Lærred og Træ?

Her blomstrer et Billed af Jomfruen reen

I Lundene's Lø!

Mis Klara da hære paa guldgule Lø

De Bladé som vandtes af Ynglingers Flø.

Thi Helten bor Krandsen kun binde

Tor Skionheds Gudinde,

Og Skionheden aldrig forgaaer. —

Hvert Old og hvert Aar

Har sin egen, sin blostrende Maat.

Choret.

Thi Helten bor Krandsen kun binde,

Tor Skionheds Gudinde ic.

Sir Oliver.

Dit Ord beviser høvist som din Daad,

Min vakkre Son, at Du er slakt til Midder.

Thi Styrken kan sig ikke selv belonne,

Ved at erkiende Magten af det Skjonne.

(til Klara.)

Tag Krandsen ødle Fingals Mø! og tryk den
Om dine fulde, lysegule Løffer!

(til Sir Harry.)

Farevel min gamle Ven!

Sir Harry.

Bliv Oliver!

Du lønner? Nu, saa maa jeg ogsaa lønne.

William! Omfavn din Klara, som din Brud!

William.

O Salighed!

Klara.

O William!

(De omfavne hinanden.)

Sir Oliver (forundret).

Hænger det

Gaaledes sammen? Ei Victoria!

Nu seer man hvorsfra Hesteluen kommer.

Naar ret vi undersøge, skal man finde

Det er Miz Klara, som har vundet Skanden!
Hvor billigt at hun bører Egekanden!

Sir Harry.

Ferlad os ei, men vær min Gæst idag!
I mine Lader vil der være Plads nok
For Egnens unge Mandstab og de Piger,
Som danser ved min Søsterdatters Haord.

Sir Oliver.

Vel!

(til Trommeslageren)

Glaa din Trille! Kampens fine Nælle

Oplose sig bag Fredens Rosenhælle.

(Trommeslag; Gelederne oplose sig og Soldaterne hilse
paa Pigerne i Sir Harrys Folge.)

Chor.

Lyksalige Helt, som flig Skønhed besidder!

Lyksalige Mø, som sik saadan en Nidder!

Nu Held Eder! Held!

Med Noser har Kærlighed flettet dem sammen,
Saa trofast, som vedbend sig vindet om Stammen

I Slovens Capel!

William (sagte til Klara).

Følg mig, min Elskede, til Ludlams Hule!

Klara.

Hvad vil Du der?

William.

Jeg har et Sværd at bringe,

Jeg siger Dig paa Veien alt!

Oliver.

Det lader

Som om det unge Par har meget at
Betroe hinanden.

Sir Harry.

Lad dem gaae foran!

Vi følge langsomt efter, medens Du
Fortæller mig Dit Eventyr i nat!

Chor.

Som Tordenen svinder ved Blomsternes Dusken,
Naar først den har rendset og kislet os Lusten
Og skrekket os Negn;

Saa tier nu Krigens forfærdende Stemmer,
Og Sangens livsalige Tone fornemmer
Kun Fjeldenes Egn.

(Alle gaae.)

Bed Ludlams Hule.

Hulen aldeles tillukket ligesom før. Robin med sit
gamle Sværd ved Siden. Lægen.

Lægen.

Nu er vi her! Nu har jeg fået Eder
I et urimeligt Forlangende;
Fordi jeg veed, at Phantasien skader
Der meer end Saaret.

Robin.

Der er ingen Hule!

Den er alt lufket til.

Lægen.

Var der en Hule?

Robin.

Den har alt sammenknugt min Fanny og

Min stakkels Betty med sin haarde Væg. —
Alceste steeg i Hulen for Admet,
Men deri signer Robin ei den blode
Den solesløse Konge. Leve roligt
Og tage mod et fligt Forsoningsoffer?
Nei, ved Sanct Dunstan Skotlands Helgen! Nei!
Min Sæl var fuld af Lyder, men med Beeg
Har helved end ei trykket i dens Grund
De føle Ord: Utroføb, Følesløshed!
O arme Fanny! her, her steeg Du ned,
Ned med dit Barn, der ubekymret om
Sin Skæbne smilte sidstegang til Maanen,
For Mulmet slugte det. — Nu skal Du da
Som en urolig Skygge, der har glemt
Ein halvedeel paa Jorden, puse frem
Ved Midnat; bleg som Marmoret i Klippen,
Med Jordbeeg og med Flintesteen i Løffen,
Og hæs som Kilden; med en Skifting i
Din Arm, naar Alferne har staatet Betty —
Saa skal Du staae og smile ved mit Leie!

Henrække mig en Dødninghovedskal,
Med Tærninger af Knoller; rødpunctert
Med Hjerteblod af et uskyldigt Barn;
Og bede mig at spille hølest Dine
Og din, og min, og Bettys Salighed!

Lægen.

Den arme Mand! En følsom Feberhede.

Nødhin

Nei, nei! Du deelte min — min Skæbne Fanny!
Jeg deler din, og følger Dig i Bierget.
Og Biergets Heltemalm, det stærke Staal
Skal aabne mig en Vej til Dig og Betty.
Saa har Giengieldelsen ei meer at fordre.
Jeg finder Dig, om Biergets Labyrinter
Var nok saa suevre, saa forvilkede.
Jeg finder Dig, min Betty, mellem Sværmene
Af Alferne; thi ingen Underjordiske
Har dine Træk og dine Himmelsine.
Du har alt lært at nævne Jesu Navn,
Og det kan ei Smaatroldene vernede.

Saa skal endnu forenet vore Søle
Snart finde Veien ud! En lysblaa Kleft
Skalaabne sig; og Maaden oven over
Skal dale mod vor Afgrund paa sin Sky,
Og hæve os i sine Faderarme.

(Han drager sit Sværd og sætter sig det for Brystet.)

Fanny med Betty paa Armen. William og Klara.

Fanny

(Kommer ilende til og holder hans Haand tilbage).
Min Mand! Min Robbin! Holdt! Din Fanny lever!
Din Betty lever, og din William lever.
Din Sorg har løst sig op i Fryd. Du græder?
Du elsker mig? O jeg Lyksalige!

(Hon omfavner ham.)

Robbin (efterat have fattet sig).

Du lever! Drommer jeg? O sode Betty!

(Han tager den lille i sine Arme og kysser hende.)

Betty.

Ta gode Fader! lille Betty lever
Og William er bleven Officer!

Nobin (opdager ham).

Min elskte Son! Du har udstaet Taren?

William (i hans Arme).

Vi har erobret Skandsen. Men hvad flettes

Min Fader?

Fanny.

William var først paa Volden,

Og Kærlighed og Ere lente ham.

Hans Konge hæved ham i Ridderstand,

Og han er Klaras glade Testemand.

Nobin (holder paa sit Hoved).

Herr Doctor! er det sandt, at man kan døe

Af Glæde undertiden?

Lægen.

Undertiden

Kan det vel hændes hypocondre Sixle.

Det fulde Kar maa sprænges, naar det gører

Og ei faær Lust. Men I har ingen Nod!

Der har Natur begavet med et Krater,
Hvoraf I kaster Eders Lavastrøm.
Er det forbi, da ryger Bægeret
Behageligt, og kisler sig med Tiden.

Nobin.

Hvorledes fatter jeg min hele Lykke?
Forsonet Ludlam! Hulens Indgang lukket!

Fanny.

Tys! tys! Jeg hører huld Musik i Bierget.

(Alle lytte.)

Choral (indenfor af tre Stemmer).

Nu Vreden er forsvundet!
Hist har hun Naade fundet,
Tak være Pigen Mod!
I Graven Ludlam sover,
Nu Biergets folde sover
Ei torste længer efter Blod.

Robin.

O gode Gud!

William.

Troer jeg mit eget Øre?

(I dette Sieblik aabner Hulen sig. Den er fuldkom-
men oplyst, og udsmykket med Roser, Lilier og Løv;
Biergechrystaller og metalglimrende Tapper i Loftet.
Istedet for Brønden seer man et hvidt Alter, med
en klar Rue. Tre vingede Piger i hvide Klæder knæle
ved Altret og synge :)

Thi Egtetrofskabs Øyder
Har sonet hendes Lyder
Med hellig Qvindetaal;
Og Unglingsheltemødet
Har atter tvættet Blodet
Af Sværdets grumme Morderstaal.

Nu være Fred med Eder!
Et venligt Væsen fredar
Om Eders Held og No.
Vi Borgen vil beskytte,

Og Næromhedens Hytte!

Og Kærlighedens Rosenbo.

(Hulen lukker sig.)

Nebin (omfavner Fanny og Betty).

O Fanny! Betty!

William.

Under over Under!

Lægen (til Spectatores).

Det maa jeg tilstaae! Det er meer end jeg

Endnu har levet op i dette Liv!

Men udentvivl er det en Drom. Jeg ligger

Og phantaserer lidt i Morgenstunden.

I midlertid, — var Drommen ikke sand,

Saa var den i det mindste smuk og sundrig,

Og kan vel veie op mod mangen Lime,

Der kun var — virkelig kiedsommelig!

(Janitskar Musik. Choret nærmer sig, danner en Gruppe med de Tilstedevarende, og Alle synger.)

Den truende Nat med sin Skygge forsvinder,

Og Morgenen smiler med redmende Kinder,

Thi Østen sit Purpur har tændt.

Sig Sangfuglen svinger fornæret fra Neden!
Indbildningen viger for Virkeligheden —
Og Drommen er endt!

